Sfântul prooroc Avacum

(2 decembrie)

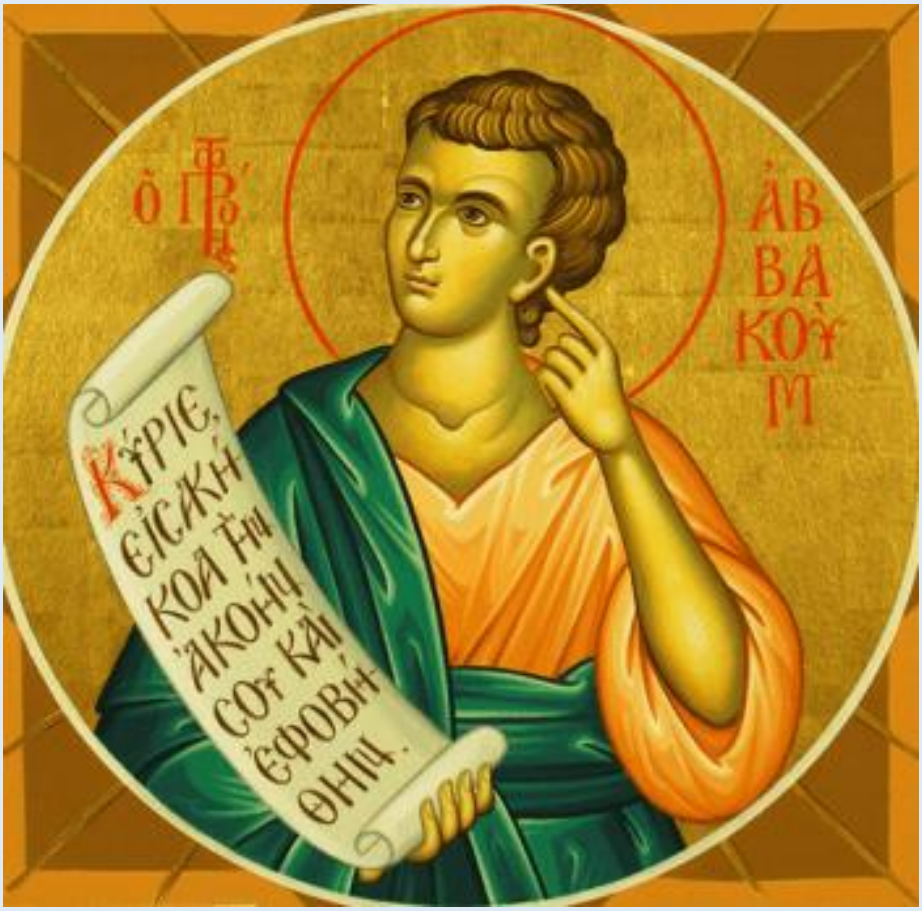

Sfântul prooroc Avacum, al optulea din cei doisprezece profeți mici, era din neamul lui Simeon, şi a profețit în jurul anului 650 î.Hr. Amvakoúm (din care derivă românescul Avacum) este transcrierea grecească a ebraicului Chabacuc (Habacuc), care ar însemna „îmbrăţişare“, dar putea fi şi numele unei flori domestice. El a proorocit şi despre distrugerea Templului din Ierusalim, robia babiloniană despre întoarcerea poporului din Babilon, ca şi despre naşterea Domnului Hristos şi încetarea Legii celei vechi. A răposat cu doi ani înainte de întoarcerea poporului din robie şi a fost îngropat în satul său.

Index

În această lună (decembrie), ziua a doua - Sfântul prooroc Avvacum (Minei) ..3
Canon de rugăciune către Sfântul proroc Avacum 15
Imnografie 23

Vechiul Testament - Avacum.....24
Cartea profetului Avacum.....24
Capitolul 1 - Dialogul profetului cu Dumnezeu.....25
Capitolul 2 (continuare).....26
Capitolul 3 - Psalmodia profetului Avacum.....27
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului prooroc Avacum.....29
Sinaxar 2 decembrie.....31
Pr. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfântul proroc Avacum.....34
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Avacum.....35
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul proroc Avacum; Sfânta muceniţă Miropi; Sfântul cuvios Porfirie Cavsoclaivitul.....37
Proloagele din 2 decembrie.....40
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 2 decembrie.....45
Viaţa Sfântului proroc Avacum.....52
Sfântul prooroc Avacum (2 decembrie).....72
Orthodoxwiki - Avacum.....74
Icoane.....76

În această lună (decembrie), ziua a doua - Sfântul prooroc Avvacum (Minei)

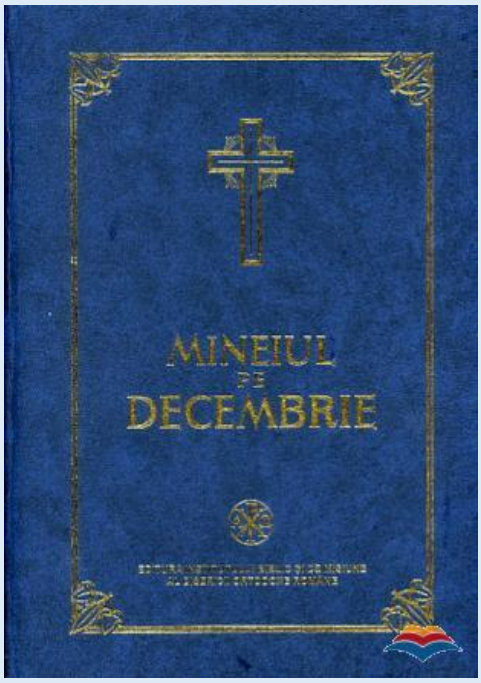

La Vecernie

Aliluia. La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6:3 din Octoih şi 3 ale sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Avvacum cel minunat, primind raza Duhului, s-a făcut cu totul dumnezeiesc. Şi văzând păgânătatea judecătorilor, şi judecata cea fără dreptate, se necăjea, arătându-şi dreptatea gândului către Hristos şi Stăpânul; şi cu cuget fierbinte şi de Dumnezeu iubitor se aprindea ca un râvnitor.

Stând la dumnezeiasca strajă cinstitul Avvacum, a auzit taina cea nespusă a venirii Tale către noi, Hristoase, şi arătat prooroceşte propovăduirea Ta, mai-nainte văzând pe înţelepţii apostoli, ca pe nişte cai, tulburând marea limbilor celor de multe neamuri.

Bucurându-te, întru Domnul Dumnezeu, Mântuitorul tău te veseleşti mărite grăitorule de Dumnezeu, şi primind raza strălucirii celei de acolo, te-ai luminat cu gândul de lumina cea de Dumnezeu dată; ci cu rugăciunile tale, izbăveşte din supărări şi din primejdii, pe cei ce săvârşesc cu credinţă prea sfinţită pomenirea ta.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, care S-a făcut Om pentru iubirea de oameni, şi a luat din tine frământătura noastră, şi arătat o a îndumnezeit nu mă trece pe mine acum, Preacurată, fiind scârbit; ci milostiveşte-te degrabă, şi mă mântuieşte de toată mânia şi răutatea viclenilor.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă Te-a văzut Fecioara şi Maica Ta, Doamne spânzurat pe Cruce, se mira şi cu tânguire zicea Ţie: O, ce minune de răbdarea cea nemărginită, Ziditorul meu! Cum de bunăvoie ca un osândit cu judecată nedreaptă Te osândeşti la moarte, de poporul cel vrednic de osândă, şi suferi patimi înfricoşate?

Stihoavna din Octoih.

Tropar, glasul al 2-lea: Prăznuind pomenirea proorocului Tău Avvacum, Doamne, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih; şi al proorocului pe 4.

Canonul proorocului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi ție Doamne Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului, şi ai acoperit pe Faraon, cu căruţele lui şi puterea lui.

Înţelepţeşte-mă Doamne Dumnezeul meu, să laud pe dumnezeiescul Tău prooroc, Avvacum, şi cu darul Tău luminează inima mea, Bunule.

Până când, zice proorocul, voi striga către Tine, Doamne, şi nu mă vei auzi? Şi pentru ce mi-ai arătat păgânătatea judecătorilor ?

Slavă...

Izbăveşte de primejdii proorocule şi de nevoi cumplite cu rugăciunile tale, pe cei ce cu umilinţă săvârşesc cinstită pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeu Cel Sfânt s-a arătat, când s-a apropiat vremea, făcându-Se Om din tine Născătoare de Dumnezeu, ca să mântuiască pe om.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Înălţându-ne către vederea de Dumnezeu şi luminându-te cu darea de lumină de la Dânsul, ai văzut mai-nainte însemnarea celor viitoare, arătătorule de cele dumnezeieşti.

Spre toată bunătatea te-ai nevoit, şi toată răutatea din cuget ai urât, şi cu dreptate ai urât pe cei ce făceau fărădelege, prea fericite.

Slavă...

Ție ca unui curat ți s-a încredinţat graiurile Duhului Sfânt, proorocind mai dinainte arătat plinirile celor ce erau să fie, vrednicule de minune.

Şi acum..., a Născătoarei

Munte umbrit cu bunătăţile te-ai arătat, Preacurată, dintru care în chip de rob a venit Stăpânul, ca să izbăvească pe oameni de robie.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit, şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Stătut-ai la dumnezeiasca strajă, fericite, şi ai cunoscut venirea lui Dumnezeu, cu ochi prooroceşti de Dumnezeu insuflate Avvacume, drept aceea ai şi strigat cu frică: Auzit-am, Doamne, înfricoşată venirea Ta, şi Te laud pe Tine, că ai voit să porţi trup pământesc din Fecioară.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti scăparea celor ce sunt în nevoi, împăcarea cu Dumnezeu a celor ce greşesc, Preasfântă Stăpână, păzeşte-ne pe noi de toată primejdia şi de răutatea oamenilor, de iadul cel înfricoşat şi de patimile necinstei, pe cei ce cu credinţă te chemăm pe tine pururea, Fecioară cu totul lăudată.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-Te pe Cruce Hristoase al meu, ceea ce fără ispită de bărbat Te-a născut, sfărâmându-se la cele dinlăuntru, ca o Maică striga: Vai mie prea iubite! Nu pot suferi patima Ta; mă aprind la cele dinlăuntru, şi sabie cumplită a rănit inima mea; însă laud milostivirea Ta, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Dumnezeule auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale, şi m-am spăimântat Doamne: că de lauda Ta este plin pământul.

Cu chip de lumină prin bunătate te-ai arătat, de Dumnezeu insuflate, şi ai vestit Lumina cea neînserată, căreia cu credinţă strigăm acum: Slavă puterii Tale, Doamne.

Darul Duhului cel luminător, cu îndestulare sălăşluindu-Se întru tine, înţelepte, te-a săvârşit prooroc; ca să vesteşti tuturor pe Mântuitorul.

Slavă...

Auzind auzul Atotţiitorului, cu cucerire te-ai înfricoşat, minunate, şi pricepând lucrurile Lui, te-ai cuprins de spaimă.

Şi acum..., a Născătoarei

Sicriul mărturiei te însemnează pe tine, Preacurată, care ai primit Pâinea vieţii celei adevărate, pe Cuvântul, Cel împreună veşnic cu Tatăl.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsare-mi mie Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu, şi Te laudă pe Tine; că Tu eşti Dumnezeul nostru, şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Acum vede cinstita Biserică, Soarele ridicat pe Cruce, precum ai proorocit mai-nainte Avvacume prea sfinţite.

Înălţându-ţi gândul la paza ta, prea fericite, ai stătut şi ai socotit venirea Domnului.

Slavă...

Cu glas mare strigai, înţelepte: Mă voi bucura şi mă voi veseli de Dumnezeu Mântuitorul; Avvacume prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind îngreuiat de lanţurile greşelilor celor multe, către tine alerg, Stăpână Născătoare de Dumnezeu; mântuieşte-mă, ceea ce eşti lauda credincioşilor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai-nainte...

De la amiază-zi a venit Dumnezeu întrupându-Se, precum mai-nainte ai grăit, fiind cu strălucire luminat de la Dânsul, Avvacume de trei ori fericite.

Luminează Dumnezeule sufletele celor ce Te laudă pe Tine, cu rugăciunile cinstitului şi de Dumnezeu înţelepţitului Avvacum, Cela ce cu dumnezeiasca insuflare i-ai luminat cugetul.

Slavă...

Graiul tău şi puterea cuvintelor celor dumnezeieşti, de Dumnezeu grăitorule, au străbătut marginile pământului, proorocindu-ne nouă mai-nainte venirea cea dumnezeiască a Cuvântului.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Fiul, care este de o Fiinţă cu Tatăl, şi fără început cu Cel ce L-a născut, arătat şi mai pe urmă făcându-Se trup, L-ai născut Fecioară.

Irmos: Strigat-a mai-nainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: Din stricăciune izbăveşte-mă, Iisuse, Împărate al puterilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Avvacume de Dumnezeu grăitorule, cela ce ca pe nişte cai ai văzut pe Sfinţii ucenici, tulburând cu adevărat marea cunoştinţei, şi cu dogmele dreptei credinţe înecând înşelăciunea. Pentru aceasta ca pe un prooroc adevărat te lăudăm, cerând a te ruga Domnului să ne miluiască pe noi.

Alt **Condac**, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Vestind lumii cea de la miazăzi venirea lui Dumnezeu din Fecioară, Avvacume de Dumnezeu grăitorule, şi auzirea de la starea străjii celei dumnezeiești, de la îngerul cel purtător de lumină, ai vestit lumii Învierea lui Hristos. Pentru aceasta cu veselie strigăm ţie: Bucură-te, frumuseţea cea luminată a proorocilor.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a doua, pomenirea Sfântului prooroc Awacum.

Stih: Dumnezeu pune după moarte ale tale picioare,
Avvacume cum ai zis spre săvârşire.
În a doua zi Avvacum s-a suit.
La cetatea lui Dumnezeu, şi s-a odihnit.

Acesta era din neamul patriarhului Simeon, fiu lui Safat, fiind mai-nainte de Hristos cu şase sute de ani. Şi a văzut vedenie pentru prada, pentru luarea şi dărâmarea Bisericii şi a Ierusalimului, şi a plâns foarte. Şi când a venit Nabucodonosor la Ierusalim, el a fugit la Ostrachin, şi a fost străin în ţara lui Ismail.

Iar după ce s-au întors haldeii la Babilon, luând cu sine pe robii israeliteni ce i-au aflat în Ierusalim şi în Egipt, atunci proorocul acesta, s-a întors în pământul său; şi slujind odată secerătorilor ţarinei sale, a luat bucatele şi a zis către ai săi: Iată voi să merg la loc departe, şi peste puţin mă voi întoarce. Iar de voi întârzia, voi să duceţi prânz secerătorilor. Şi acestea zicând, s-a răpit de îngerul Domnului şi s-a dus la Babilon, şi a dat bucatele proorocului Daniil, care se afla închis în groapa leilor; după acestea iarăşi răpindu-se de acelaşi înger, a ajuns în Iudea şi a adus bucatele secerătorilor, fără să spună cuiva despre minunea ce se făcuse cu el.

Acesta mai-nainte a priceput, că peste puţină vreme va să se întoarcă poporul robit de la Babilon, şi mai-nainte cu doi ani de întoarcerea lor a murit, şi s-a îngropat la ţarina lui.

Acesta a dat semn în Iudeea, adică când vor vedea oamenii lumină în Biserică, atunci vor vedea slava lui Dumnezeu, şi a prezis şi pentru sfârşitul Bisericii, că aceasta va să se facă de către un neam de la apus. Şi catapeteasma Sfintei Sfintelor se va spinteca în mici bucăţi, şi se va lua acoperişul acelor doi stâlpi, şi nimenea nu va şti unde sunt. Acestea se vor duce de îngeri la pustiul Sinai unde s-a încheiat din început cortul mărturiei, şi într-însele se va cunoaşte la sfârşit Domnul, şi va lumina pe cei ce din început se goneau de vicleanul şarpe diavolul.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioşilor părinţilor noştri postnici: Ioan, Iraclimon, Andrei, şi Teofil.

Stih: Pătrimea bărbaţilor la loc vesel a venit.
De la loc plin de scârbe şi s-a odihnit.

Aceşti sfinţi erau din cetatea ce se numeşte Oxirinh, care se află în Egipt aproape de râul Nilului, născuţi din părinţi creştini, şi fiindcă se îndeletniceau întru citirea dumnezeieştilor Scripturi, pentru aceasta au venit întru umilinţă şi lăsând lumea, s-au dus în pustiul cel mai adânc, povăţuiţi fiind la aceasta de Dumnezeu. Deci aflând acolo un sfânt om foarte bătrân, au rămas lângă el un an întreg. Carele bătrân murind, au rămas ei acolo şaizeci de ani, necăjindu-se pururea cu postirea şi cu aspra vieţuire.

Căci hrana lor era numai poame; şi băutura lor numai apă, şi aceea încă numai de două ori pe săptămână. Deci în toate celelalte zile ale săptămânii, se despărţeau între ei, şi umbla fiecare prin feluri de munţi şi de peşteri, şi îndeosebi se rugau lui Dumnezeu; iar Sâmbăta şi Duminica se întâlneau, şi aducând lui Dumnezeu cu-viincioasa mulţumire, se împărtăşeau cu dumnezeieştile taine de la Sfântul înger. Acestea le-a povestit marele sihastru Pafnutie, care cu însuşi ochii săi, a văzut pe mai sus pomeniţii pustnici, şi a scris viaţa lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Miropi.

Stih: Mir Miropi, Stăpânului te-ai adus,
Carele te-a mirosit pe tine cu al său miros.

Această Sfântă Miropi s-a născut în oraşul Efesului. Murind tatăl său a fost crescută de maica sa. Şi fiind renăscută prin apa Sfântului Botez, petrecea tânăra, lângă mormântul Sfintei Ermionei, care era una din cele patru fiice ale Sfântului apostol Filip, primind ea din mormântul sfintei, mir şi tuturor pe acesta cu îmbelşugare dându-l. Pentru care de acolo a câştigat ea şi numele acesta Miropi.

Deci împărăţind pe acea vreme împăratul Deciu, şi pornind goană asupra creştinilor, atunci maica ei luând pe Miropi, s-a dus la insula Hiului; căci avea acolo părintească moştenire şi averi, ca ceea ce era de acolo de loc; pentru care au şi rămas amândouă în casa lor, îndeosebi rugându-se lui Dumnezeu.

Şi venind oarecând acolo, un boier împărătesc, cu numele Numerie, prin acesta, a fost prins ca creştin fericitul Isidor, ce era din ceata ostăşească, de sub stăpânirea pomenitului boier; care Isidor era om bătrân cu vârsta şi cucernic, şi minunat, deci pe acesta cerca acel boier, ca să-l despartă de credinţa lui Hristos, şi fiindcă nevoitorul lui Hristos, nu se înduplecă, mai întâi l-a muncit cu feluri de munci, apoi i-a tăiat sfântul lui cap, şi cinstitele lui moaşte le-a aruncat într-o râpă ca să le mănânce fiarele şi păsările cerului; a pus încă şi păzitori lângă moaşte, ca să nu le fure creştinii.

Atuncea Sfânta Miropi, rănindu-se la suflet de dumnezeiasca râvnă, s-a dus noaptea împreună cu slugile sale, şi a luat moaştele sfântului, şi ungându-le cu mir le-a îngropat cu cinste la un loc însemnat.

Deci aflând boierul că s-a furat moaştele, a legat pe păzitori cu lanţuri de fier, şi a poruncit ca să umble prin tot oraşul şi să cerceteze pentru sfintele moaşte, zicându-

le şi aceasta: Că de nu vor afla moaştele cele furate până la vremea de ei hotărâtă, are să-i pedepsească cu tăierea capetelor.

Atunci Sfânta Miropi, văzând în toate zilele pe sărmanii ostaşi rău pătimind, atâta de greutatea lanţurilor ce purtau, cât şi de moartea ce zăcea asupra lor, o a durut sufletul, şi îndată s-a dus la ostaşi, şi le-a zis: O, prietenilor! Moaştele ce le-aţi pierdut, eu le-am luat, când dormeaţi voi. Îndată o au apucat pe ea ostaşii, şi o au dus de faţă la boierul, zicând: Aceasta, domnul nostru, este aceea ce a furat pe bătrânul acela.

Iar boierul zise către sfânta: Adevărate sunt arătările acestora pentru tine?

Răspunse sfânta: Aşa, sunt adevărate.

Şi cum ai îndrăznit, zise boierul, să faci aceasta, femeie blestemată?

Muceniţa răspunse: Pentru că am defăimat şi am socotit lucru greţos, ticăloşia ta şi depărtarea de Dumnezeu. Aceste cuvinte nu puţin au pornit spre mânie pe trufaşul şi mândrul acela boier. Deci îndată a poruncit, fără milostivire să bată pe sfânta cu toiege. Şi aceasta făcând ostaşii, o au luat cu puţin suflet şi o au închis în temniţă.

Iar pe la miezul nopţii prin rugăciunea sfintei a strălucit lumină mare împrejurul temniţei. Şi a venit ceata de îngeri, care cântau Treit sfinţita cântare; şi între ei sta şi Sfântul Isidor, care căutând la Sfânta Miropi, i-a zis: Pace ţie! Căci a ajuns rugăciunea ta la Dumnezeu, şi iată acum vii împreună cu noi, ca să iei cununa cea gătită ţie. Şi îndată împreună cu cuvântul acesta, şi-a dat sfânta sufletul la Dumnezeu. Şi s-a umplut toată închisoarea de un miros negrăit; încât şi însuşi păzitorii s-au înspăimântat şi s-au uimit oarecum.

Acestea ne-a povestit nouă un ostaş care priveghea întru paza sfintei, şi care cu ochii săi a văzut, şi cu urechile sale a auzit toate. Şi care venind la credinţa lui Hristos, şi botezându-se, şi mărturisind pe Hristos, a luat şi acesta cununa muceniciei.

Iar moaştele Sfintei Miropi luându-le creştinii cu voia boierului, le-au aşezat la loc însemnat.

Tot în această zi, cel întru Sfinţi părintele nostru Solomon, arhiepiscopul Efesului, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Moare Solomon, nu fiul lui David
Solomon arhipăstorul păstorilor fiind.

Tot în această zi, Sfântul Aviv cel tânăr, prin foc s-a săvârşit.

Stih: Către foc Aviv nu pot avea durere zicând.
Împreună cu mine pe Stăpânul focului având.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Chiril Fileotul care a pustnicit în anii o mie şaizeci.

Stih: Îndoita materie prea fericite covârşind,
Acum la nematerialnica Treime de faţă eşti stând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu pofta bunei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Fiind învăţat, înţelepte, cunoştinţa cea mai presus de cuvânt, şi proorocind Lumina cea prea luminată, strigi acum: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă...

Împărtăşirea razei celei cu trei Lumini, şi a slavei celei negrăite, ţi-a dăruit ţie Dumnezeu; pe care L-ai prea mărit, grăind: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei

Întru neamurile neamurilor te-ai arătat Maică Fecioară, binecuvântată, născând mai presus de cuget pe Cuvântul întrupat; pentru aceasta te lăudăm curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Toate lucrurile lui Dumnezeu...

Fiind strălucit cu lumina cea întreit luminătoare, te-ai învrednicit, prea fericite, de vedenii dumnezeieşti şi mai presus de fire, strigând: Lăudaţi şi prea înălţaţi pe Dumnezeu întru toţi vecii.

Bând din izvorul cel dulce şi plin de ştiinţele cele fără materie, şi împărtăşindu-te de slavă şi cinste proorocească, bucurându-te, cânţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O, ce frumuseţe dumnezeiască, şi cinstită a proorocului Avvacum! Că acesta dănţuind cu puterile îngereşti, bucurându-se laudă pe Dumnezeu în veci.

Şi acum..., a Născătoarei

Maică te-ai arătat cu adevărat, Celui ce a răsărit din Tatăl mai-nainte de veci; că numai tu te-ai arătat mai încuviinţată decât toţi. Pentru aceasta te lăudăm curată în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Toate lucrurile lui Dumnezeu şi toată zidirea, binecuvântaţi pe Domnul; cei cuvioşi, şi popoarele cele smerite cu inima, lăudaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta nestricată...

Străluceşte pomenirea ta, proorocule, reflectând raza cea luminoasă a grăirii tale de Dumnezeu, şi a învăţăturii tale celei de taină, şi a strălucirii, celor ce te cinstesc Avvacume prea fericite.

Propovăduind pe Domnul slavei, şi spunând mai-nainte venirea Lui din Sfânta Fecioară, şi văzându-o chiar săvârşită şi arătată, bucură-te Avvacume prea fericite.

Slavă...

Veselescu-se toţi proorocii, de ziua ta cea veselitoare, de Dumnezeu înţelepţite, împărtăşindu-se bucuriei tale, şi dumnezeieştii slave; cu care dimpreună rugându-te, mântuieşte pe cei ce te laudă pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu picăturile îndurărilor tale curată, spală, mă rog, întinăciunea sufletului meu, şi fă să izvorască neîncetat din mine izvoare de lacrimi Fecioară, oprind izvoarele patimilor mele.

Irmosul: Naşterea ta nestricată s-a arătat, Dumnezeu din coapsele tale a ieşit; că S-a arătat purtător de trup pe pământ, şi cu oamenii a petrecut. Pentru aceasta pe tine de Dumnezeu Născătoare, toţi te mărim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul proroc Avacum

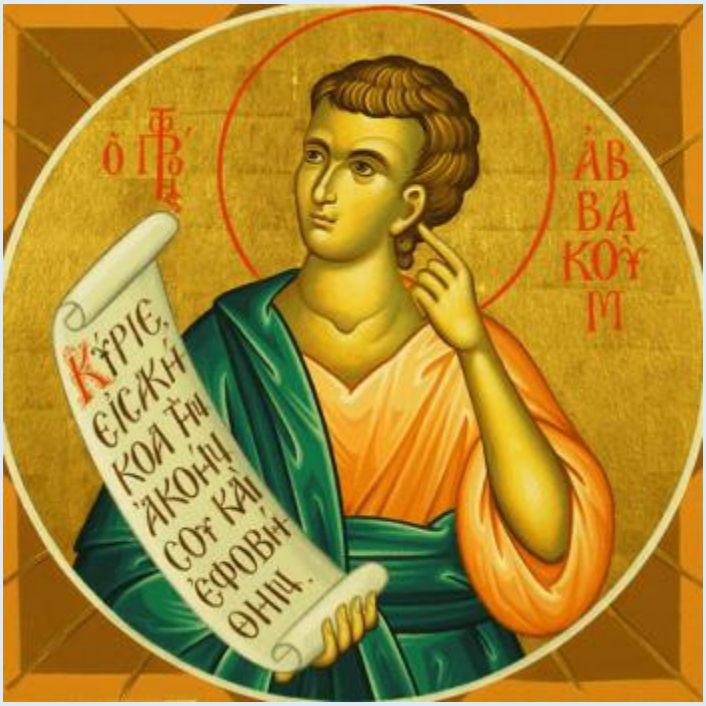

Troparul Sfântului proroc Avacum, glasul al 2-lea: A prorocului Tău, Doamne, Avacum pomenire prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi ție Doamne Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului, şi ai acoperit pe Faraon, cu căruţele lui şi puterea lui.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepţeşte-mă, Doamne, Dumnezeul meu, ca să laud pe dumnezeiescul Tău proroc Avacum şi luminează, Bunule, inima mea cu harul Tău.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Până când, Doamne, zice prorocul, voi striga către Tine şi nu mă vei auzi? Şi pentru ce mi-ai arătat nelegiuirea judecătorilor?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăveşte, prorocule, de primejdii şi de nevoi cumplite, cu rugăciunile tale, pe cei ce cu evlavie săvârşesc cinstită pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu cel Preasfânt S-a arătat, la plinirea vremii, făcându-Se Om din tine, Născătoare de Dumnezeu, ca să mântuiască pe om.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţându-te cu gândul la Dumnezeu şi luminându-te cu Luminile date de Dânsul, ai văzut de mai înainte înfăţişarea celor viitoare, grăitorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Către toată fapta bună te-ai nevoit şi toată răutatea din cuget ai urât şi cu dreptate ai defăimat pe cel fărădelege, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca cel ce ai fost curat ţi s-au încredinţat graiurile Duhului Sfânt şi ai arătat de mai înainte, în chip limpede, împlinirile celor ce aveau să fie, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Munte umbrit de bunătăţi te-ai arătat, Preacurată, din care a venit în chip de rob Stăpânul, ca să izbăvească pe oameni din robie.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit, şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Vestind mai înainte venirea Ta pe pământ, Hristoase Dumnezeule, prorocul a strigat cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întocmai ca lumina te-ai arătat prin fapta bună, de Dumnezeu insuflate şi ai vestit Lumina cea neînserată, căreia acum cu credinţă strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Harul Duhului, cel a toate luminător, sălăşluindu-se întru tine cu îndestulare, înţelepte, te-a arătat proroc, ca să vesteşti tuturor pe Mântuitorul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luând aminte la glasul Atotţiitorului, cu evlavie te-ai înfricoşat, o, minunate! Dar pricepând lucrurile Lui, ai fost cuprins de uimire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Chivotul mărturiei pe tine te închipuie, Preacurată, care ai primit pe Cuvântul Cel împreună Veşnic cu Tatăl, Pâinea vieţii celei adevărate.

Cântarea a 5-a

Irmos: La Tine, Cel ce îmi răsări lumina poruncilor Tale, Doamne, aleargă duhul meu şi pe Tine Te laudă. Că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine este scăparea mea, Împărate al păcii.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum cinstita Biserică priveşte la Soarele cel Ridicat pe Cruce, precum ai prorocit mai înainte, prea sfinţite Avacum.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De la straja ta înălţându-ţi gândul, ai stat, prea fericite şi ai cercetat venirea Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu glas mare ai strigat, înţelepte Avacum, prea fericite: mă voi bucura şi mă voi veseli de Dumnezeu Mântuitorul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îngreunat fiind de lanţurile greşelilor mele cele multe, către tine alerg, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu: izbăveşte-mă, ceea ce eşti lauda credincioşilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Prorocul Iona...

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din Teman a venit Dumnezeu, Întrupându-Se, precum mai înainte ai grăit, fiind luminat cu strălucire de Dânsul, prea fericite Avacum şi lumea a făcut-o să strălucească de Lumină.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminează, Dumnezeule, sufletele celor ce Te laudă pe Tine, cu rugăciunile cinstitului şi de Dumnezeu înţelepţitului Avacum, căruia cu dumnezeiască insuflare i-ai luminat cugetul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Graiul tău şi puterea dumnezeieştilor tale cuvinte, de Dumnezeu grăitorule, au străbătut toate marginile pământului, arătându-ne mai înainte dumnezeiasca venire a Cuvântului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Fiul, care este de o fiinţă cu Tatăl şi este înţeles, cu adevărat, fără de început împreună cu Cel ce L-a născut, mai pe urmă Întrupându-Se L-ai născut, Fecioară.

Irmosul: Prorocul Iona mai înainte închipuind în chit îngroparea Ta cea de trei zile, a strigat, rugându-se: din stricăciune izbăveşte-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

De Dumnezeu grăitorule Avacum, văzut-ai pe sfinţii ucenici ca pe nişte cai, tulburând vădit marea necunoştinţei şi înecând înşelăciunea cu dogmele dreptei cinstiri de Dumnezeu. Pentru aceasta ca pe un adevărat proroc te lăudăm, cerându-ţi a te ruga Domnului să ne miluiască pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul din Babilon, tinerii lui Avraam de dorul dreptei credinţe fiind aprinşi, mai mult decât de văpaia focului, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând la cunoştinţa cea mai presus de cuvânt, înţelepte şi dobândind făclia cea mult strălucitoare a profeţiei, strigi acum: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împărtăşirea strălucirii celei în Trei Lumini şi a Slavei celei negrăite ţi-a dăruit Dumnezeu, pe care L-ai slăvit, grăind: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întru neamuri şi neamuri te-ai arătat, Maică Fecioară prea binecuvântată, născând mai presus de cuget pe Cuvântul Întrupat; pentru aceasta te lăudăm, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Toate lucrurile lui Dumnezeu...

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind luminat de Lumina cea întreit luminătoare, te-ai învrednicit, prea fericite, de privelişti dumnezeieşti şi mai presus de fire strigând şi prea înălţând pe Dumnezeu în veci.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bând din izvorul desfătării şi umplându-te de înţelegerea cea nematerialnică, te-ai împărtăşit de mărirea şi de cinstea proorocească şi bucurându-te, lauzi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O, frumuseţea cea dumnezeiască şi cinstită a proorocului Avacum! Că acesta, veselindu-se împreună cu Puterile îngereşti, se bucură, lăudând pe Dumnezeu în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu adevărat Maică a Celui ce a Răsărit din Tatăl mai înainte de veci te-ai arătat; că numai tu ai fost mai vrednică decât toţi. Pentru aceasta te lăudăm, prea curată, în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Toate lucrurile lui Dumnezeu şi toată zidirea bine cuvântaţi pe Domnul; că El face să răsară lumină oamenilor de pe pământ şi dăruieşte lumii viaţă veşnică. Lăudaţi-L popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta nestricată...

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta străluceşte, prorocule, lăsând ca raza cea luminoasă a grăirii tale de Dumnezeu şi a învăţăturii tale celei de Taină şi a luminii tale să fie văzută de cei ce te cinstesc, Sfinte prea fericite prorocule Avacum.

Stih: ***Sfinte prorocule Avacum, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Propovăduind pe Domnul Slavei şi vestind de mai înainte venirea Lui, pe care ai văzut-o săvârşindu-se şi arătându-se dintr-o Fecioară Sfântă, te bucuri, prea fericite Avacum.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toţi prorocii veselindu-se, se bucură de ziua ta cea plină de veselie, de Dumnezeu înţelepţite, împărtăşindu-se din bucuria şi dumnezeiasca ta mărire; cu care împreună rugându-te, scapă din nevoi pe cei ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu picăturile îndurărilor tale, prea curată, spală întinăciunea sufletului meu şi fă să izvorască din mine neîncetat izvoare de lacrimi, Fecioară, oprind izvoarele patimilor mele.

Irmosul: Naşterea ta nestricată s-a arătat; Dumnezeu din coapsele tale a ieşit. Că S-a arătat purtător de Trup pe pământ şi cu oamenii a petrecut. Pentru aceasta pe tine, de Dumnezeu Născătoare, toţi te mărim.

Sedealna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Stătut-ai la dumnezeiasca strajă, fericite şi cu ochi proroceşti, de Dumnezeu insuflate, ai înţeles venirea lui Dumnezeu. Drept aceea ai şi strigat cu frică, prorocule Avacum: auzit-am, Doamne, venirea Ta cea înfricoşătoare şi te laud pe Tine, că ai voit să porţi Trup pământesc din Fecioară.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ceea ce eşti adăpostul celor ce sunt în nevoi, împăcarea cu Dumnezeu a celor ce greşesc, Preasfântă Stăpână, scapă-ne de toată primejdia şi de răutatea oamenilor, de pedeapsa cea înfricoşătoare şi de patimile necinstei, pe noi, cei ce cu credinţă neşovăielnică pururea te chemăm pe tine, Fecioară cu totul lăudată.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Văzându-Te pe Cruce, Hristoase al meu, ceea ce fără de ispită bărbătească Te-a născut, sfâşiindu-i-se la cele dinlăuntru ale sale, ca o Maică a strigat: vai mie, Prea iubitul meu Fiu! Cum am să îndur Patima Ta? Mi se aprind cele dinlăuntru ale mele şi sabie cumplită străbate acum, în chip vădit, inima mea; laud însă milostivirea Ta, Doamne.

Imnografie

Condacul Sfântului proroc Avacum: De Dumnezeu grăitorule Avacum, văzut-ai pe sfinţii ucenici ca pe nişte cai, tulburând vădit marea necunoştinţei şi înecând înşelăciunea cu dogmele dreptei cinstiri de Dumnezeu. Pentru aceasta ca pe un adevărat proroc te lăudăm, cerându-ţi a te ruga Domnului să ne miluiască pe noi.

Troparul Sfântului proroc Avacum: A prorocului Tău, Doamne, Avacum pomenire prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Vechiul Testament - Avacum

Cartea profetului Avacum

Amvakoúm (din care derivă românescul Avacum) este transcrierea grecească a ebraicului Chabacuc (Habacuc), care ar însemna „îmbrăţişare“, dar putea fi şi numele unei flori domestice. Acest nume e cu totul singular în Biblie, iar despre purtătorul lui nu ştim nimic.

Scrierea, de numai trei capitole, e construită cu multă grijă, ca de un cunoscător al artei poetice.

Primele două capitole cuprind un dialog între profet şi Dumnezeu; fiecărei plângeri din partea profetului i se răspunde printr-o „vedenie“, care însă nu e o viziune propriu-zisă, ci mai degrabă o comunicare asupra nenorocirilor ce se vor abate asupra Caldeilor, popor păgân, nelegiuit, crud, asupritor, sângeros al cărui nume, de altfel, are o rezonanţă sinistră în conştiinţa fiilor lui Israel.

Partea a treia este un prea frumos imn pe care profetul I-l înalţă Creatorului şi Proniatorului. Unii comentatori au înclinat să creadă că acesta nu ar face parte din opera propriu-zisă, ci ar fi un adaos preluat din imnografia ebraică; cu toate

acestea, exegeţii cei mai autorizaţi recunosc integritatea operei, imnul nefiind altceva decât încheierea firească, apoteotică, a primelor două părţi.

De asemenea, se admite că această scriere datează de la sfârşitul secolului al VII-lea î. H., adică din jurul anilor 609-608.

Cartea lui Avacum a avut un puternic ecou în conştiinţa noutestamentară, mai ales prin textul din 2, 4: „Cel drept al Meu din credinţă va trăi“ (sau: „... va fi viu“). Apostolul Pavel îl citează nu mai puţin de trei ori în epistolele sale (Rm 1, 17; Ga 3, 11; Evr 10, 38), în următoarea construcţie teologică: Principalul temei al relaţiei dintre Dumnezeu şi om este credinţa; aceasta, la rândul ei, implică atât încrederea cât şi credincioşia. Pe de-o parte, Dumnezeu îi rămâne credincios omului prin aceea că-|i ţine făgăduinţele pe care i le-a făcut; pe de alta, omul drept are încredere că Dumnezeu Îşi ţine întotdeauna cuvântul dat şi, în consecinţă, Îi rămâne fidel, în ciuda tuturor încercărilor la care poate fi supus.

Acelaşi Pavel, în cuvântarea sa din Antiohia Pisidiei, lansează un avertisment printr-un citat din Avacum (FA 13, 41; Avc 1, 5), spre a-i atenţiona pe cei ce nu sunt dispuşi să dea crezare cuvintelor Domnului.

Opera nu e lipsită nici de un anume dramatism dilematic. Prin revelaţie, profetul e conştient că, în speţă, Caldeii nu sunt altceva decât instrumentul prin care Dumnezeu pedepseşte nelegiuirile lui Israel şi nu numai pe ale lui.

Întrebare: De ce Dumnezeu pedepseşte un popor nelegiuit printr-un altul şi mai nelegiuit? Răspuns: Instrumentul pedepsitor va fi şi el, la rându-i, pedepsit şi nimicit, dar nu pentru că a instrumentat, inconştient, voia lui Dumnezeu, ci pentru că el poartă asupră-i păcatul capital al trufiei (2, 2-5).

Cât despre psalmul din capitolul 3, el a intrat demult în circuitul imnografic.

Capitolul 1 - Dialogul profetului cu Dumnezeu

1. Vedenia pe care a văzut-o Avacum proorocul.
2. Până când, Doamne, voi striga fără ca să mă asculţi şi voi ridica glasul meu către Tine din pricina silniciei, fără ca Tu să mă izbăveşti?
3. Pentru ce Tu mă laşi să văd nedreptatea şi priveşti apăsarea? Prăpădul şi silnicia sunt în faţa mea, certuri şi gâlcevi se iscă!
4. Pentru aceasta, legea nu are nici o tărie şi dreptatea nu se arată niciodată; cel nelegiuit biruie pe cel drept, iar judecata iese strâmbă.

5. Aruncaţi privirea printre popoare, fiţi cu băgare de seamă şi înspăimântaţi-vă, căci se săvârşeşte în vremea voastră un lucru pe care voi nu l-aţi crede, dacă l-ar povesti cineva!
6. Iată Eu stârnesc pe Caldei, neam amarnic şi iute, care cutreieră ţinuturi necuprinse, ca să pună stăpânire pe locuinţe care nu sunt ale lui.
7. El este năpraznic şi înfricoşător. Puterea lui face dreptul lui, strălucirea lui.
8. Mai iuţi decât leoparzii sunt caii lui şi mai muşcători decât lupii de seară. Călăreţii lui se avântă, de departe, vin şi zboară, ca vulturul grăbit să sfâşie prada.
9. Tot neamul acesta vine ca să săvârşească silnicie; spaima merge înaintea lui şi robii îi adună laolaltă ca nisipul.
10. El îşi bate joc de regi şi râde de căpetenii. El îşi bate joc de toate întăriturile, căci ridică în jurul lor valuri de pământ, şi le cuprinde.
11. Pe urmă furtuna s-a întors şi a trecut; el se face vinovat. Se încrede în tăria lui; iată dumnezeul lui!
12. Nu eşti Tu, oare, din străvechile vremuri, Domnul Dumnezeul meu, Sfântul meu? Tu, Care nu poţi muri! Tu, Doamne, ai rânduit acest popor spre dreptate şi pe stâncă Tu l-ai întărit, ca să săvârşească drepte rânduieli.
13. Ochii Tăi sînt prea curaţi ca să vadă răul, Tu nu poţi privi apăsarea. Pentru ce ai privi Tu, oare, pe cei vicleni şi ai tăcea, când cel nelegiuit sfâşie pe unul mai drept decât el?
14. Tu socoteşti pe oameni ca pe peştii mării şi ca pe târâtoarele care n-au stăpân?
15. El îi scoate pe toţi cu undiţa, îi trage în mreaja sa şi ii adună pe toţi în năvodul său. Pentru aceasta se bucură şi se veseleşte.
16. Drept aceea el aduce jertfă mrejei sale şi tămâieri năvodului său, căci cu ajutorul lor partea lui este grasă şi mîncărurile lui mai săţioase.
17.Oare îşi va deşerta el într-una mreaja şi va junghia fără milă popoarele?

Capitolul 2 (continuare)

1. Voi sta de strajă şi mă voi aşeza în turnul cel de veghe ca să priveghez şi să văd ce-mi va grăi mie şi ce-mi va răspunde la tânguirea mea.
2. Şi Domnul mi-a răspuns şi mi-a zis: "Scrie vedenia şi o sapă cu slove pe table, ca să se poată citi uşor;
3. Căci este o vedenie pentru un timp hotărât; ea se va împlini la vreme şi nu va fi vedenie mincinoasă. Dacă întârzie, aşteapt-o, căci ea va veni sigur, fără greş.
4. Iată că va pieri acela al cărui suflet nu este pe calea cea dreaptă, iar dreptul din credinţă va fi viu!
5. Cât de mult va fi copleşit vrăjmaşul, omul cel trufaş, şi nu va rămâne cu viaţă el, care ţine gura lui căscată ca locuinţa morţilor şi nu se satură ca moartea; el, care adună toate neamurile şi cuprinde în el toate popoarele!

6. Oare toate aceste popoare nu vor rosti împotriva lui pilde, fabule şi cuvinte cu tâlc? şi vor zice: "Vai de cel ce-şi sporeşte averea cu ceea ce nu este al lui - până când? - şi se încarcă cu povara zălogurilor luate!
7. Oare nu se vor scula fără de veste cei ce te-au împrumutat şi nu se vor trezi oare călăii tăi? Şi tu vei ajunge prada lor!
8. Şi fiindcă tu ai prădat popoare fără număr, şi celelalte neamuri te vor prăda pe tine, din pricina vărsărilor de sânge şi a silniciilor săvârşite împotriva ţării, împotriva cetăţii şi împotriva tuturor locuitorilor lor.
9. Vai de cei ce strâng câştiguri nelegiuite pentru casa lor şi îşi aşează sus de tot cuibul, ca să scape din mâna nenorocirii!
10. Prin sfaturile tale ai hărăzit ruşine casei tale, ai nimicit multe popoare şi de aceea vei ispăşi cu sufletul tău!
11. Căci piatra cea din zid strigă şi grinda din căpriorii casei îi răspunde.
12. Vai de cel ce zideşte cetatea cu vărsări de sânge şi o întemeiază pe fărădelegi!
13. Oare nu este aceasta o rânduială de la Domnul Savaot că popoarele se trudesc pentru foc şi neamurile se muncesc pentru nimica toată?
14. Căci pământul se va umple de cunoştinţa slavei Domnului, întocmai ca apele care acoperă sânul mării.
15. Vai de cel ce adapă pe prietenul său din cupa lui otrăvită, până îl îmbată, ca să vadă goliciunea lui!
16. Tu te-ai săturat de ocară în loc de mărire; bea şi tu şi te îmbată! Atunci cupa dreptei Domnului se va întoarce împotriva ta şi ruşinea va acoperi mărirea ta.
17. Căci silnicia împotriva Libanului te va acoperi şi distrugerea dobitoacelor te va înfricoşa din pricina sângelui vărsat şi a silniciilor făcute ţărilor şi cetăţilor şi tuturor locuitorilor din ele.
18. La ce slujeşte un chip cioplit, ca să-l facă meşterul său? Un chip turnat şi o proorocie mincinoasă, ca să-şi pună nădejdea în ele cel care le face, făurind idoli fără glas?
19. Vai de cel care zice lemnului: "Deşteaptă-te!" şi pietrei mute: "Trezeşte-te!" Ne poate ea învăţa? Poleită cu aur şi cu argint, ea nu are în ea suflare de viaţă.
20. Dar Domnul este în templul Său cel sfânt; pământule întreg, taci înaintea Lui!

Capitolul 3 - Psalmodia profetului Avacum

1. Rugăciunea proorocului Avacum cântată din harpe.
2. Doamne, auzit-am de faima Ta şi m-am temut de punerile Tale la cale, Dumnezeule! Fă să trăiască, în cursul anilor, lucrarea Ta şi, în trecerea vremii, fă-o să fie cunoscută! Dar, întru mânia Ta, adu-ţi aminte că eşti şi milostiv!

3. Dumnezeu vine din Teman, şi Cel Sfânt din muntele Paran! Sela (oprire) - Slava Lui acoperă cerurile şi tot pământul este plin de slava Lui!
4. Izbucnire de lumină ca la răsărit de soare, raze vii din mâna Lui pornesc!... Acolo stă tainic ascunsă puterea Lui!
5. Înaintea Lui merge molima, iar prăpădul vine pe urma Lui.
6. Se opreşte!... Zguduie pământul! Şi cu privirea Lui aruncă spaima printre neamuri! Munţii cei din veac se desprind din locul lor, colinele străvechi se smeresc şi pier sub paşii veşniciei Sale.
7. Am văzut corturile lui Cuşan (Etiopia) lovite de groază, iar colibele ţării Madianului sunt cuprinse de cutremure.
8. Oare împotriva fluviilor Şi-a aprins Domnul văpaia Sa? Sau asupra marilor râuri mânia Sa? Ori împotriva mării urgia Ta, când Tu încaleci caii Tăi şi Te sui în carele Tale de biruinţă?
9. Arcul Tău se încordează! Săgeţile Tale sînt jurămintele pe care le-ai rostit. Sela (Oprire). Cu şuvoaiele Tale spinteci pământul!
10. Munţii Te-au văzut şi s-au cutremurat; puhoaie de apă au trecut. Adâncul şi-a slobozit glasul său şi mâinile sale în sus le ridică.
11. Soarele şi luna s-au oprit în locuinţa lor; ca să facă lumină, săgeţile Tale pornesc şi fulgerele lăncilor Tale fără încetare scapără.
12. Cu mânie Tu păşeşti pe pământ şi întru urgie Tu calci în picioare popoarele!
13. Ieşit-ai ca să zdrobeşti poporul Tău, ca să izbăveşti pe unsul Tău; ai doborât acoperişul casei celui fără de lege şi temeliile ei le-ai dezvelit până jos la piatră. Sela (Oprire).
14. Străpuns-ai cu săgeţile tale capul lui Faraon şi al celor care se năpusteau asupra mea ca să mă sfărâme, în strigăte de veselie, ca şi cum porneau să sfâşie pe cel nenorocit în adăpostul lor.
15. Cu caii Tăi Tu cutreieri marea, puhoiul întinselor ape.
16. Auzit-am de aceasta şi lăuntrul meu s-a zbuciumat la glasul Tău, tremurat-au buzele mele; putreziciunea a cuprins oasele mele şi picioarele mele au şovăit. Liniştit voi aştepta vremea marii îngrijorări care va veni peste poporul care ne asupreşte!
17. Smochinul să nu mai înmugurească şi via rod să nu mai dea; înşelătoare să fie rodirea măslinului, şi ogoarele nimic să nu rodească! Turme să nu mai fie în ţarcuri şi vite în staule niciodată!
18. Ci eu voi tresălta de veselie în Domnul, bucura-mă-voi de Dumnezeu, Mântuitorul meu!
19. Domnul, Stăpânul meu, este tăria mea; El face picioarele mele ca ale căprioarelor, pe culmi poartă paşii mei! - Mai-marelui cântăreţilor, cu cântare din harpe.

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului prooroc Avacum

Sfântul prooroc Avacum era din seminţia lui Simeon, feciorul lui Asafat, din părţile Iudeii, şi pentru viaţa sa cea plină de fapte bune a primit de la Dumnezeu darul proorocirii.

El a proorocit despre robia Ierusalimului, despre pustiirea bisericii şi luarea poporului în robie şi a plâns foarte mult văzând mai înainte nevoile ce aveau să vie asupra-i.

Iar când a venit Nabucodonosor, împăratul haldeilor cu puterea sa asupra Ierusalimului, atunci Avacum a fugit în pământul ismailitenilor şi a fost pribeag în pământ străin. Iar după robia Ierusalimului, întorcându-se Nabucodonosor în ale sale, s-a întors şi Avacum în ţara sa, arând pământul şi slujind secerătorilor în vremea secerişului.

Odată el a făcut fiertura şi a dumicat pâine în vas şi a zis către cei din casă: "Eu mă duc departe şi de voi zăbovi, voi să duceţi pâine secerătorilor".

***

Acestea zicând, a ieşit din casă şi i s-a arătat îngerul Domnului pe cale şi i-a zis: "Avacume, du prânzul pe care-l ai, lui Daniil în Babilon, în groapa cu lei".

Şi apucându-l îngerul Domnului de creştet l-a ridicat de părul capului şi l-a dus în Babilon deasupra gropii, în sunetul duhului său, în depărtare de două mii două sute şaizeci şi cinci de stadii şi a strigat Avacum zicând: "Daniile, Daniile, primeşte prânzul pe care ţi l-a trimis ţie Dumnezeu".

Şi Daniil a zis: "Ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule şi n-ai lăsat pe cei ce Te iubesc pe Tine". Şi sculându-se Daniil a mâncat.

Iar îngerul lui Dumnezeu iarăşi a pus pe Avacum la locul lui în pământul iudaic.

&&&

El a proorocit şi despre întoarcerea poporului din Babilon, ca şi despre naşterea Domnului Hristos şi încetarea Legii celei vechi; şi a răposat cu doi ani înainte de întoarcerea poporului din robie şi a fost îngropat în satul său.

Sinaxar 2 decembrie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea Sfântului prooroc Avacum.

Proorocul Avacum, fiul lui Safat, era din seminţia patriarhului Simeon. A trăit cu 600 de ani înainte de Hristos.

Înainte de luarea în robie a poporului iudeu, Avacum a văzut căderea Ierusalimului şi a Templului şi a plâns foarte. Când a venit Nabucodonosor în Ierusalim, proorocul a fugit şi trăia ca străin în pământul lui Israel. Dar după ce s-au întors haldeii în Babilon, ducând cu ei robi pe israelitenii găsiţi în Ierusalim şi în Egipt, s-a întors şi el în pământul său.

Avacum a cunoscut mai dinainte că peste puţină vreme avea să se întoarcă poporul din robia Babilonului. A murit cu doi ani înainte de întoarcerea iudeilor din robie şi a fost îngropat în ţarina lui.

Proorocul Avacum a dat semn în Iudeea. Iar semnul este acesta: Vor vedea iudeii lumina în Templu şi aşa vor vedea slava lui Dumnezeu. Avacum a proorocit şi de sfârşitul Templului. A spus că Templul are să fie dărâmat de un popor din Apus; că are să fie ruptă în bucăţi mici catapeteasma lui David, adică a locului celui mai dinăuntru al Sfintei Sfintelor; că au să fie luate acoperişurile celor doi stâlpi ai Templului şi nimeni n-are să ştie unde sunt; că acoperişurile acestea au să fie duse de înger în pustiul Sinai, acolo unde la început a fost întocmit Cortul mărturiei şi că în ele are să fie cunoscut în sfârşit Domnul şi că ele au să lumineze pe cei prigoniţi dintru început de şarpe.

Tot în această zi, pomenirea cuvioşilor părinţilor noştri şi pustnici: Ioan, Iraclemon, Andrei şi Teofil.

Aceşti cuvioşi părinţi erau de loc din cetatea Oxirih, care se afla în Egipt, aproape de râul Nilului. Părinţii lor au fost creştini. Îndeletnicindu-se îndelungată vreme cu citirea Sfintelor Scripturi, li s-a umplut sufletul de căinţă. De aceea au părăsit lumea şi, povăţuiţi de Dumnezeu, s-au dus în cele mai adânci locuri ale pustiului.

Acolo au dat de un bărbat sfânt, tare bătrân şi au stat pe lângă el un an. După moartea bătrânului, au rămas în locul acela şaizeci de ani, trăind în post şi aspră vieţuire.

Se hrăneau numai cu poame şi beau numai apă; şi asta numai de două ori pe săptămână. Trăiau despărţiţi unul de altul, umblau prin munţi, locuiau în fel de fel de peşteri şi se rugau lui Dumnezeu.

Sâmbăta şi duminica se întâlneau, săvârşeau Sfânta Euharistie şi erau împărtăşiţi de îngerul Domnului cu Sfintele Taine.

Acestea ni le-a povestit marele pustnic Pafnutie, care i-a văzut şi a scris viaţa lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Miropa.

Sfânta aceasta Miropa s-a născut în Efes. Murind tatăl ei, a fost crescută de maica sa. După ce s-a născut din nou prin sfântul botez, stătea copila la mormântul Sfintei Ermiona, una din fiicele Sfântului apostol Filip, şi primea din mormântul sfintei, mir, pe care-l dădea din belşug tuturora. De aici a primit şi numele de Miropa.

Când împăratul Deciu, care împărăţea pe vremea aceea, a pornit prigoana împotriva creştinilor (către anul 250), mama şi-a luat copila şi s-a dus în insula Hios, unde avea o moştenire părintească. Şi stăteau amândouă în casă, rugându-se lui Dumnezeu.

Odată a venit în insulă un mare dregător împărătesc. Acesta a întemniţat pe un ostaş din oştirea de sub comanda lui, pentru că era creştin. Dar neputând să-l facă să se lepede de credinţa în Hristos, a poruncit să i se taie capul, iar trupul să fie aruncat şi să fie păzit de ostaşi, ca să nu fie furat de creştini.

Cuvioasa Miropa, mânată de dumnezeiască râvnă, s-a dus noaptea cu slujitoarele ei şi au luat sfintele moaşte. Le-a uns cu mir şi le-a îngropat într-un loc deosebit. Când a aflat dregătorul de furtul moaştelor, a legat pe paznici cu lanţuri de fier şi le-a poruncit să umble prin tot oraşul ca să le caute. Le-a mai spus că le va tăia capul de nu vor găsi trupul furat, în vremea hotărâtă de el.

Sfânta Miropa, văzând în fiecare zi că ostaşii suferă tare şi din pricina lanţurilor de pe ei şi din pricina rănilor făcute de lanţuri şi din pricina gândului că-i aşteaptă moartea, a fost cuprinsă de mare durere sufletească şi şi-a zis întru sine: "Dacă ostaşii aceştia mor de pe urma furtului săvârşit de mine, îmi umplu sufletul de păcat şi vai de mine în ziua judecăţii". Atunci ea a făcut cunoscută fapta ei şi a înfruntat pe împărat care a poruncit să fie chinuită şi apoi să fie închisă în temniţă, unde sfânta şi-a dat duhul lui Dumnezeu.

Iar moaştele sfintei, cu voia dregătorului, le-au luat creştinii şi le-au îngropat într-un loc deosebit.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Solomon, arhiepiscopul Efesului, care în pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Aviv cel nou, care prin foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Chiril Fileotu, care a pustnicit pe la anul 1060.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Porfirie Kasokalivitul (1991).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Pr. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfântul proroc Avacum

Sfântul proroc Avacum a prorocit căderea Ierusalimului, pustiirea Templului şi luarea poporului evreu în robia babilonică. El a prorocit şi întoarcerea poporului din Babilon, Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos în iesle, încetarea Legii Vechi şi despre Împărăţia credinţei.

Când Nabucodonosor, regele haldeilor, a cucerit cetatea Ierusalimului în anul 586 î.Hr., Avacum a fugit în pământul lui Ismail, în Nabateea. După ce Nabucodonosor a părăsit Ierusalimul, s-a întors în ţara sa, arând pământul şi slujind secerătorii.

Într-una din zilele în care se ducea cu mâncarea la secerători, s-a arătat îngerul Domnului care l-a dus în Babilon să-i dea mâncarea lui Daniel, care era în groapa cu lei.

Cartea lui Avacum face parte din canonul scripturistic al Vechiului Testament şi cuprinde trei capitole. Învăţătura lui este aceea că pronia lui Dumnezeu cârmuieşte toate popoarele. Dumnezeu este Împăratul omenirii şi pedepseşte popoarele, unele prin altele, dar le şi eliberează pe unele prin altele. Cel drept va trăi prin credinţa sa în Dumnezeu.

Sfântul proroc Avacum a murit cu doi ani înainte de întoarcerea iudeilor din robie, moaştele sale fiind aflate, în chip minunat, în anul 393 d.Hr.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Avacum

Sfântul proroc Avacum era fiul lui Safat din seminţia lui Simeon şi s-a născut în Bet-Zohar, în părţile Iudeei. Pentru că era curat la suflet, ducând o viaţă sfântă, plină de fapte bune, Dumnezeu l-a învrednicit cu darul proorociei.

Prorocul Avacum a vestit căderea Ierusalimului, pustiirea Templului şi despre luarea în robie a iudeilor.

Cartea proorocului Avacum se află în Sfânta Scriptură, are trei capitole şi o găsim aşezată între scrierile prorocilor Naum şi Sofonie.

1) *Primul capitol vorbeşte despre plângerea proorocului pentru fărădelegile lui Iuda şi pedeapsa lui Dumnezeu prin caldeii năvălitori.*
2) *Al doilea capitol se referă la vedenia proorocului despre relele viitoare şi pedeapsa caldeilor pentru răutăcirile lor, iar*
3) *din capitolul al treilea aflăm despre rugăciunea şi cântarea proorocului Avacum pentru izbăvirea poporului.*

Când Nabucodonosor, regele caldeilor, a cucerit Ierusalimul în 586 (î.Hr.), Sfântul proroc Avacum a fugit în pământul lui Ismael, în Nabateea, pribegind mai mulţi ani în ţară străină. După robia Ierusalimului, întorcându-se Nabucodonosor în Babilon, şi prorocul Avacum s-a întors în patria sa, ocupându-se cu agricultura.

Într-una din zile, Avacum a făcut fiertură şi punând şi pâine într-o scafă, le ducea mâncare secerătorilor de la câmp. Însă îngerul Domnului i-a zis lui Avacum: Du

prânzul pe care-l ai, în Babilon, lui Daniel, în groapa leilor. Şi a zis Avacum: Doamne! Babilonul nu l-am văzut şi groapa n-o ştiu unde este! Şi l-a luat îngerul Domnului de creştet şi, ţinându-l de părul capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său (Balaurul şi Bel vv. 41-43). Atunci, Avacum a strigat: Daniele! Daniele! Ia mâncarea pe care ţi-a trimis-o Dumnezeu. Şi a zis Daniel: O, Ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, şi n-ai părăsit pe cei care Te caută şi Te iubesc pe Tine! Şi s-a sculat Daniel şi a mâncat; iar îngerul Domnului îndată a dus pe Avacum la locul său. (Balaurul şi Bel vv. 44-46).

Învăţătura proroculului Avacum este că pronia lui Dumnezeu cârmuieşte toate popoarele.

Prorocul Avacum a răposat cu doi ani înainte de întoarcerea evreilor din robie, fiind îngropat în satul său.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul proroc Avacum; Sfânta muceniţă Miropi; Sfântul cuvios Porfirie Cavsoclaivitul

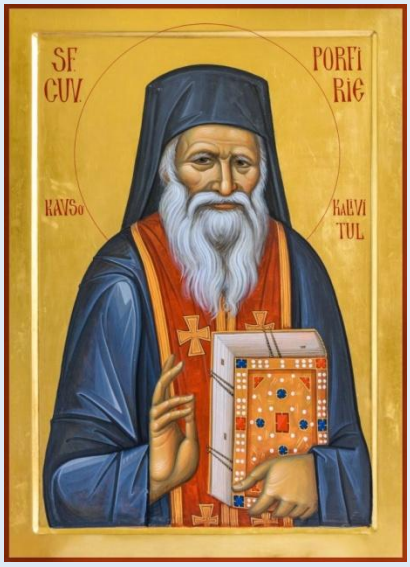

Sfântul proroc Avacum a fost fiul lui Asafat, din seminţia patriarhului Simeon şi a trăit cu 600 de ani înainte de Hristos. Înainte de căderea în robie a evreilor, Avacum a proorocit căderea Ierusalimului şi a Templului.

Când a venit Nabucodonosor în Ierusalim (586 î.Hr.), proorocul a fugit şi a trăit ca un străin în pământul lui Israel. Avacum a murit cu doi ani înainte de întoarcerea iudeilor din robie.

În Vechiul Testament găsim şi cartea proorocului Avacum, în trei capitole. Învăţătura lui este aceea că Pronia lui Dumnezeu cârmuieşte toate popoarele.

Dumnezeu este împăratul omenirii. El pedepseşte popoarele, unele prin altele, dar le şi eliberează pe unele prin altele. Cel drept va trăi prin credinţa sa în Dumnezeu.

***

Cuviosul Părinte Porfirie Cavsocalivitul s-a născut în satul Sfântul Ioan din insula Evia din părinţi binecredincioşi, primind numele de botez Evanghel.

În copilărie, pe când păștea puținele oi ale tatălui său, păstor sărac, el a citit Viața Sfântului Ioan Colibașul (prăznuit la 15 ianuarie) și astfel s-a ivit în inima lui dorul înflăcărat de a pleca în Muntele Athos și a deveni călugăr. Bunăvoința și purtarea

de grijă a lui Dumnezeu l-au ajutat să-și atingă scopul cel bun și să ajungă frate începător (novice) la Coliba Sfântul Gheorghe din Cavsocalivia.

Acolo s-a nevoit cu mare asprime și a făcut, cu bucurie, ascultare fără cârtire față de bătrânii monahi Pantelimon și Ioanichie, dobândind adâncă smerenie și curățindu-se pe sine. De aceea, deși foarte tânăr, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu harisma străvederii, prin care vedea cele ce se întâmplau la mare distanță. Îmbolnăvindu-se grav, a fost nevoit să iasă din Sfântul Munte pentru tămăduire, fiind primit în Biserica Greciei.

A slujit poporul lui Dumnezeu ca un ales liturghisitor și duhovnic plin de discernământ, primind mai apoi binecuvântarea de a sluji la Paraclisul Policlinicii din Atena, închinat Sfântului Gherasim din Chefalonia, aproape de Piața Omonia.

Prin smerită jertfire de sine pentru cei ce pătimeau trupește și sufletește, s-a învrednicit de mai mare har, primind de la Duhul Sfânt și darul înainte-vederii, al vindecării bolilor și al alungării duhurilor necurate prin smerită rugăciune de taină și prin însemnarea Sfintei Cruci.

Spre sfârșitul vieții a ctitorit Mănăstirea de maici din Milesi - Atica, închinată Schimbării la Față a Domnului.

Pe toată durata slujirii sale preoțești a ajutat mulțimi de oameni prin darul vindecărilor și al minunilor, și prin povățuirea spre pocăință în Taina Spovedaniei. Priveghea rugându-se pentru mântuirea fiilor duhovnicești de pretutindeni, care sunt martorii multelor sale minuni. Dumnezeu l-a cercetat în mai multe rânduri prin Sfinții Săi.

În Patmos a privit, în vedenie, ceea ce evanghelistul Ioan relatează în Apocalipsă.

Cunoscându-și mai înainte apropierea sfârșitului pământesc, s-a întors în Athos, la Schitul Cavsocalivia, unde, în mijlocul monahilor și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu în data de 2 decembrie a anului 1991, pe când se ruga pentru ei, ca toți să fie una (Ioan 17, 21).

A fost canonizat de Patriarhia Ecumenică la 27 noiembrie 2013.

Tropar, glas 1: Pe cel născut în Evia și strălucirea lumii, cunoscătorul de taină al grăirii de Dumnezeu și adevărat prieten al lui Hristos, pe Sfântul Porfirie să-l cinstim, credincioșii, pe cel plin din copilărie de daruri duhovnicești, că izbăvește

pe cei demonizați și vindecă pe bolnavii care strigă cu credință: Slavă Celui ce ți-a dat ție putere! Slavă Celui ce te-a sfințit! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

Condac, glas 8: Pe lăcașul cel prea sfânt al Duhului Mângâietor și slujitor prea iubit prea curatei Născătoare de Dumnezeu, pe Sfântul Porfirie să-l lăudăm din inimă, că iubește și vindecă și ocrotește pe toți și se roagă să fim învredniciți îndumnezeirii; pentru aceasta strigăm: Bucură-te, Părinte Porfirie!

Decizia de înscriere în sinaxarul Bisericii Ortodoxe Române a fost adoptată în ședința din 4-5 iulie 2017 a Sfântului Sinod.

Tot astăzi, Biserica face pomenirea Sfintei muceniţe Miropi și a Sfântului ierarh Solomon, arhiepiscopul Efesului.

Proloagele din 2 decembrie

Luna decembrie în 2 zile: Pomenirea Sfântului prooroc Avacum

Sfântul prooroc Avacum era din seminţia lui Simeon, feciorul lui Asafat, din părţile Iudeii, şi pentru viaţa sa cea cu fapte bune a primit de la Dumnezeu darul proorociei, şi a proorocit despre robia Ierusalimului, despre pustiirea Templului şi despre luarea poporului în robie şi a plâns foarte mult, văzând mai înainte cele ce aveau să vie.

Iar când a venit Nabucodonosor, împăratul caldeenilor, cu puterea sa asupra Ierusalimului (586 i.Hr.) atunci Avacum a fugit în pământul ismailitenilor şi a pribegit în pământ străin.

Iar, după robia Ierusalimului, întorcându-se Nabucodonosor întru ale sale, s-a întors şi Avacum în ţara sa şi ara pământul şi slujea secerătorilor în vremea secerişului.

Iar, odinioară, a fiert fiertură şi a dumicat pâine în blid; şi a zis către cei din casă: "Eu mă duc departe şi de voi zăbovi, apoi voi să duceţi pâine secerătorilor." Acestea zicând, a ieşit din casă.

Şi i s-a arătat îngerul Domnului pe cale şi i-a zis lui: "Avacume, du prânzul pe care îl ai lui Daniil, în Babilon, în groapa cu lei."

Şi a zis Avacum: "Doamne, Babilonul nu l-am văzut şi groapa nu o ştiu." Şi l-a apucat pe el Îngerul Domnului de creştetul lui şi l-a ţinut de părul capului şi l-a dus în Babilon, deasupra gropii, la depărtare de două mii două sute şasezeci şi cinci de stadii.

Şi a strigat Avacum, zicând: "Daniile, Daniile, primeşte prânzul pe care ţi l-a trimis ţie Dumnezeu."

Şi a zis Daniil: "Ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, şi n-ai lăsat pe cei ce Te iubesc pe Tine." Şi, sculându-se, Daniil a mâncat.

Şi îngerul lui Dumnezeu iarăşi l-a dus pe Avacum într-o clipă la locul lui, în pământul Iudeii.

Şi a proorocit şi întoarcerea poporului din Babilon, naşterea lui Hristos în iesle, încetarea Legii Vechi şi Împărăţia credinţei creştine.

Între cărţile Vechiului Testament avem şi o carte de la proorocul Avacum, în trei capitole. Marea învăţătură a lui Avacum este aceea că pronia lui Dumnezeu cârmuieşte toate popoarele. Dumnezeu este împăratul omenirii. El pedepseşte popoarele, unele prin altele, dar le şi eliberează pe unele prin altele. Cel drept va trăi prin credinţa sa în Dumnezeu.

Proorocul Avacum a răposat cu doi ani mai înainte de întoarcerea poporului din robie şi a fost îngropat în satul său.

Întru această zi, cuvânt despre Mesit fermecătorul

În Constantinopol a fost un fermecător viclean, pe care îl chema Mesit. Acesta a luat pe un tânăr în chip de famen, neştiind tânărul cum că acel Mesit este fermecător.

Deci, vrând Mesit să-l înşele pe el şi să-l ducă la diavolul, a socotit să facă aşa: "Într-o seară, adică, a luat pe tânărul acela şi au ieşit amândoi din cetate la oarecare loc pustiu şi nelocuit. Şi, iată, târziu, seară fiind acum, au ajuns la un loc şi au văzut o cetate ale cărei porţi erau de fier. Şi, bătând Mesit în poartă, îndată i-au deschis lui poarta şi au intrat amândoi şi au aflat o casă prea mare şi într-însa era un sfeşnic de aur şi lumini arzând şi mese şi slugi multe. Şi oarecari duhuri cu chip omenesc şedeau de-a dreapta şi de-a stânga, toţi vineţi şi negri fiind, iar unul mai mare, aşijderea negru şi vânăt, care şedea pe un scaun înalt, în chip de împărat, a primit şi a sărutat cu bucurie pe Mesit. Şi a poruncit să-i pună lui scaun şi aproape de el să stea, zicându-i: "Bine ai venit aici, Mesit, prietene al nostru adevărat şi plăcut." Deci a stat el, iar tânărul sta în dosul scaunului lui Mesit.

Apoi, căutând spre dânsul împăratul drăcesc, cel ce şedea mai sus, a zis lui Mesit: "Ce ai adus aici pe tânărul acesta?"

Şi i-a răspuns lui Mesit, zicându-i: "Robi ai tăi suntem stăpâne, şi acesta împreună cu mine."

Şi a zis cel ce şedea către tânăr: "Spune, tânărule, oare mie îmi eşti rob?"

Şi a răspuns tânărul, zicând: "Rob sunt Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh."

Şi îndată a căzut cel ce şedea pe scaun, de acest glas, încă au căzut şi toţi cei ce şedeau cu dânsul; aşijderea au pierit şi lumânările şi locul, a pierit şi cetatea, s-au pierdut toţi şi Mesit împreună cu dânşii.

Şi s-a aflat tânărul singur la locul acela şi, iată, un cal şedea lângă dânsul; şi, încălecând a alergat degrabă în cetate şi l-au întrebat unii: "Unde este Mesit?"

Iară el, răspunzând, le spune: "S-a pogorât în întunericul cel mai dinafară." Încă a spus tuturor ceea ce se făcuse.

Iară, după câtăva vreme, petrecea tânărul acela lângă un oarecare senator, anume Teodul, care era rob al lui Hristos, că iubea pe săraci şi bune fapte săvârşea. Iar într-o seară, viind ceasul rugăciunii, au mers amândoi să se roage lui Dumnezeu, la un loc ce se numea Fevron şi, stând senatorul de-a stânga tânărului, se întoarse

Chipul Stăpânului dinspre senator şi privea spre tânăr. Deci, văzând senatorul ceea ce se făcea, a pus pe tânăr de-a dreapta sa şi iarăşi se întorcea Chipul şi căuta spre tânăr.

Atunci, senatorul s-a aruncat cu faţa la pământ plângând şi, rugându-se zicea: "Doamne al meu, Iisuse Hristoase, pentru ce Îţi întorci faţa Ta de la robul tău, că Tu Însuţi ştii cum că niciodată nu mi-am întors faţa mea de la omul ce a cerut milostenie de la mine. Pentru ce Te întorci de la mine, nevrednicul robul Tău, Stăpâne?"

Iară după ce multă vreme s-a mărturisit el aşa, a venit glas către dânsul de la Chipul Stăpânului, zicându-i: "Tu adică Mă mulţumeşti, că din cele ce ţi-am dat ţie Îmi aduci Mie. Iar acestuia încă îi sunt dator că întru multă frică s-a aflat şi nu s-a lepădat de Mine, ci a mărturisit pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh."

Deci, acestea auzindu-le Teodul senatorul şi-a împărţit toată averea sa la săraci şi, lăsându-şi casa sa, s-a dus la Muntele Sinai şi s-a făcut călugăr. După aceea, mult s-a ostenit, cu post, cu priveghere şi cu rugăciuni, cât şi pe mulţi i-a întrecut. Şi, ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat către Domnul.

Cuvânt din Pateric, că nu se cuvine cuiva a deznădăjdui

Un frate, locuind într-o mânăstire, de multe ori, din lucrarea diavolului, cădea în desfrânare şi petrecea silindu-se pe sine a nu părăsi călugăria. Ci, făcându-şi mica lui pravilă, ruga pe Dumnezeu cu suspin, zicând: "Doamne ori de voiesc, ori de nu voiesc, mântuieşte-mă. Că eu, ca o tină, spurcăciunea păcatului poftesc, dar Tu, ca un Dumnezeu şi întru tot puternic, poţi a mă opri. Căci, dacă pe cel drept vei milui, nu este lucru mare şi, dacă pe cel curat vei mântui, nu-i nici o minune, că aceştia vrednici sunt a dobândi a Ta bunătate. Ci, spre mine, Stăpâne, revarsă milele Tale şi întru aceasta arată-ne neasemuita Ta iubire de oameni, că Ţie s-a încredinţat săracul, cel lipsit de toate bunătăţile.

Deci, acestea şi altele asemenea acestora, în toate zilele, fratele cu lacrimi le zicea, ori de i se întâmpla lui a cădea, ori de nu.

Deci, odată, căzând în obişnuitul păcat, noaptea, s-a sculat îndată şi a început canonul. Iară diavolul, uimindu-se de nădejdea şi de neruşinarea lui cea către Dumnezeu, în vederea ochilor arătându-se, stătea lângă dânsul, îi zicea: "Ticălosule, cum nu te ruşinezi a sta înaintea lui Dumnezeu, şi a chema numele Lui, ci neruşinându-te, îndrăzneşti până şi a cânta?"

Răspuns-a fratele: "Limba aceasta fierărie este: un ciocan dai, şi altul iei. Deci voi răbda până la moarte, cu tine luptându-mă, şi aşa voi ajunge în ziua cea de pe urmă. Deci iată cu jurământ, te pecetluiesc, şi îndrăznind întru nemărginita bunătate a lui Dumnezeu, zic: "Mă jur pe Cel ce a venit a chema pe păcătoşi la pocăinţă şi a-i mântui, că nu voi înceta luptându-mă, rugându-mă lui Dumnezeu, până când şi tu nu vei înceta a te război cu mine. Şi să vedem cine va birui, tu ori Dumnezeu ?"

Acestea auzindu-le, diavolul a zis către dânsul: "Cu adevărat de aici înainte nu mă voi mai lupta cu tine, ca nu, prin răbdarea ta, să-ţi agonisesc ţie, cunună." Deci, de atunci, s-a dus de la dânsul luptătorul.

Iară fratele, întru umilinţă şedea plângându-şi de-a pururea ale sale păcate. Deci, îi zicea lui gândul: "Bine plângi." Iară el zicea împotriva gândului: "Anatema binelui acestuia ! Că nu voieşte Dumnezeu să-şi piardă cineva sufletul întru faptele necinstirii, ca apoi să şadă a-l plânge pe dânsul. Ci ori îl mântuieşte, ori nu."

Dumnezeului nostru, slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 2 decembrie

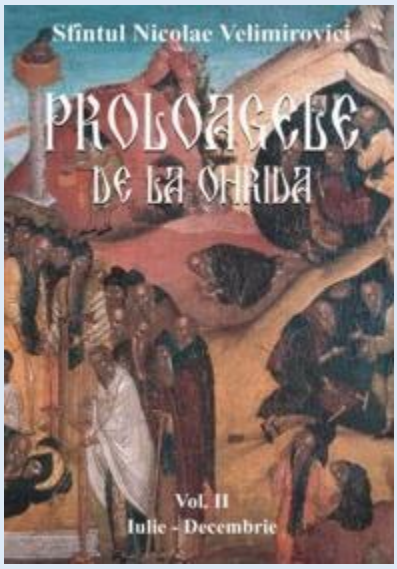

Pomenirea Sfântului proroc Avacum

Avacum a fost fiul lui Asafat, din seminţia lui Simeon. El a prorocit cu şase sute de ani mai înainte de Hristos, în vremea regelui Manase, mai înainte vestind distrugerea Ierusalimului.

Când regele Nabucodonosor a atacat Ierusalimul, prorocul Avacum s-a refugiat în ţinuturile ismaeliţilor. De acolo el s-a reîntors în Iudeea, unde a vieţuit ca lucrător al pământului.

Pe când ducea odată de mâncare la lucrătorii pe care îi avea la ţarina sa, s-a pogorât înaintea lui un înger al Domnului care i-a zis: ***Du prânzul pe care îl ai în Babilon, lui Daniel, în groapa leilor! Dar prorocul a zis: Doamne! Babilonul nu l-am văzut şi groapa nu ştiu unde este! Atunci îngerul Domnului 1-a luat pe Avacum de creştet şi, ţinându-l de perii capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său.***

Babilonul se afla la o distanţă enormă faţă de locul în care era prorocul Avacum la momentul convorbirii cu îngerul.

Prorocul Daniil fusese aruncat în acea groapă de către Regele Babilonului, Cirus, ca pedeapsă pentru refuzul lui Daniil de a se închina la idoli.

Stând desupra gropii, prorcul Avacum a strigat: ***Daniele! Daniele! Ia mâncarea pe care ţi-a trimis-o ţie Dumnezeu.***

Atunci Daniel, mulţumind lui Dumnezeu, s-a sculat şi a mâncat, după care îngerul Domnului 1-a dus pe Avacum înapoi la locul de unde îl luase, la ţarina din Iudeea.

Sfântul proroc Avacum a mai vestit şi eliberarea Ierusalimului şi timpul venirii Domnului Hristos.

El s-a săvârşit către Domnul la bătrâneţi adânci şi încuviinţate, fiind înmormântat la Kela. Sfintele lui moaşte s-au descoperit în vremea împăratului creştin Teodosie cel mare [deci după aproximativ o mie de ani].

Pomenirea Sfintei muceniţe Miropa

Ea s-a născut la Efes din părinţi creştini. După moartea tatălui ei, copila Miropa a mers cu mama ei în Insula Chios [la o moşie a lor părintească] şi acolo a luat mucenicia pentru Hristos.

Mucenicia acestei fecioare a avut loc la puţină vreme după cea a slăvitului mucenic Isidor, soldatul (vezi pomenirea lui la ziua de 14 mai).

Ucigându-1 torţionarii pe Isidor prin, decapitare, sfânta şi viteaza Miropa a luat în ascuns trupul lui şi 1-a îngropat cu cinste la un loc osebit.

Dar ticălosul dregător Numerian, auzind de furtul acesta, a voit să ucidă gărzile care ar fi trebuit să păzească trupul mucenicului. Auzind că oameni nevinovaţi urmează să fie ucişi din pricină că ea luase trupul mucenicului, fericita Miropa a alergat şi a stat înaintea dregătorilor şi a mărturisit cu glas tare că ea este aceea care a luat şi a îngropat cu cinste trupul Sfântului mucenic Isidor. Pentru aceasta ea a fost biciuită bestial şi aruncată apoi în temniţă cu trupul numai o rană sângerândă.

Dar Domnul nu o a lăsat pe muceniţa Lui întru singurătatea suferinţei. La miezul nopţii temniţa a strălucit de lumină cerească şi Sfântul slăvit mucenic Isidor, soldatul a venit la ea, înconjurat de mulţime de sSinţi îngeri. „Pace ţie, Miropa," a zis Sfântul Isidor. „Rugăciunea ta a străbătut cerurile şi iată curând vei fi cu noi şi te vei încununa cu cununa cea gătită ţie."

Sfânta muceniţă s-a bucurat atunci cu bucurie mare şi şi-a dat sfântul ei suflet în mâna lui Dumnezeu. Din trupul ei a ieşit atunci o mireasmă dumnezeiască şi dulce care a cuprins toată temniţa.

Unul din temniceri, care a văzut toate cele despre Miropa şi a simţit mireasma, a crezut în Hristos şi s-a botezat, fiind şi el curând martirzat pentru aceasta.

Sfânta muceniţă Miropa s-a strămutat la veşnica viaţă în anul 251 după Hristos.

(Copilă fiind, „ea stătea la mormântul Sfintei Ermiona, una din fiicele Sfântului apostol Filip şi primea din mormântul sfintei mir pe care-l dădea din belşug tuturora. De aici a primit şi numele de Miropa." - din Sinaxarul Sfintei din Minei.)

Pomenirea Sfântului Uroş, regele Serbiei

El a fost fiul ţarului Duşan şi a domnit în cumplitele vremuri de prăbuşire a regatului sârb. Blând, evlavios şi smerit, el nu a voit să îi aducă cu forţa pe nobilii lui la supunere faţă de rege şi faţă de interesele regatului sârb. Printre aceşti nobili s-a aflat şi violentul Vukaşin, care în cele din urmă l-a şi asasinat pe rege.

Bunul Uroş a luat moartea mucenicească în a doua zi a lunii decembrie din anul 1367, pe când era în vârstă de treizeci şi unu de ani. Asasinat de muritori, el a fost preaslăvit veşnic de Dumnezeu.

Sfintele lui moaşte făcătoare de minuni au odihnit la Mânăstirea Iazak din Fruska Gora, de unde au fost aduse la Belgrad în timpul celui de al doilea război mondial.

Ele au fost aşezate în Biserica Catedrală alături de cele ale kneazului Lazăr şi ale despotului Ştefan Ştiliianovici.

În timpul domniei acestui rege sfânt s-a ridicat Mânăstirea Sfântului Nahum de lângă Lacul Ohrida, de către unul dintre nobilii regelui, Grgur [Grigorie].

Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Atanasie, zăvorâtul de la Mânăstirea Peşterilor din Kiev

Acest bărbat sfânt s-a săvârşit către Domnul după o viaţă lungă de nevoinţe aspre sihăstreşti şi a fost îmbăiat, îmbrăcat şi pregătit de sfânta înmormântare de către fraţii lui duhovniceşti.

Sfântul Atanasie era mort de două zile când deodată s-a întors la viaţă. Când au venit ca să îi facă rânduiala înmormântării, fraţii 1-au aflat şezând şi plângând, viu, iar nu mort, aşa cum îl lăsaseră. După învierea lui din morţi Sfântul Atanasie a intrat într-o chilie de unde nu a mai ieşti timp de doisprezece ani, până la moartea lui, timp în care nu a mai vorbit cu nimeni şi a trăit numai cu pâine şi apă.

El s-a săvârşit către Domnul la anul 1176.

Pomenirea Sfântului Iesei, episcopul cetăţii Tilkani [din Georgia]

El este unul dintre cei treisprezece părinţi sirieni (a căror pomenire este la ziua de 7 mai). El a fost mare făcător de minuni.

Cu rugăciunea el a schimbat cursul unui mare fluviu, astfel încât, de la o foarte mare distanţă, el să vină şi să curgă aproape de cetatea Tilkani.

Sfintele lui moaşte odihnesc într-o Sfântă biserică închinată hramului lui, din cetatea georgiană Tilkani.

Cântare de laudă la Sfântul Uroş, regele Serbiei

Puterea lui Duşan s-a risipit ca un vânt,
Dar sfinţenia lui Uroş a rămas pe vecie.

Neputincioasă este tirania, puternică virtutea,
Astfel şi Uroş a fost: silă i-a fost lui de tiranie,
Ci în virtute, adevăr şi dreptate un puternic a fost.

Regele Uroş iubit-a din suflet pe Hristos Domnul,
El a pierdut lumeasca putere, dar Raiul a câştigat.

Sufletul lui de nici un păcat întinatu-s-a,
Biruit, a învins, asasinat, este viu.

Nici toţi trufaşii nobili în a lor viaţă toată
n-au putut săvârşi ceea ce trupul sfânt al lui Uroş
După a lui moarte a lucrat.

El este plăcutul lui Dumnezeu, prea puternic.
Bogaţii cei puternici s-au prefăcut în ţărână,

A lor domnie silnică cu totul a pierit.

Regele Uroş însă, ucisul, de-a Domnului
Dreptate şi Adevăr fost-a plin.

Pentru aceasta Rege rămas-a şi acum, în ceruri,
Rege rămânând şi poporului lui.

Ale poporului dureri alină el cu rugăciunea,
Mijlocind cu râvnă înaintea lui Dumnezeu.
El îndurare cere pentru toţi sârbii,
Pentru toţi drepcredincioşii Domnului Hristos.

O Sfinte Rege Uroş, prea nobile şi sfinte,
Ajută-ne şi nouă să împlinim Legea lui Dumnezeu!

Cugetare

„Dar cine s-a întors vreodată de pe cealaltă lume, ca să ne spună nouă cum este în ea?" Aşa întreabă şi azi necredincioşii.

Unora ca aceştia omul credincios trebuie să le răspundă aşa: „Pocăiţi-vă de păcatele voastre şi veţi afla; curăţiţi-vă viaţa şi învredniciţi-vă cercetării Duhului, şi veţi afla."

- ✓ *Sfântul Avacum a călătorit purtat fiind de un înger.*
- ✓ *Sfânta Miropa a văzut oştile îngereşti, iar în mijocul lor, pe Sfântul slăvit mucenic, Isidor soldatul.*
- ✓ *Sfântul Atanasie de la Peşterile kievene a fost mort cu trupul timp de două zile, dar pe cealaltă lume, cu sufletul, a fost viu.*

Întorcându-se după două zile în trup, fraţii s-au strâns în jurul lui şi 1-au întrebat: „Cum ai înviat, Părinte? Ce ai văzut? Ce ai auzit?"

Dar Sfântul Atanasie nimic nu a grăit, fiind îngrozit de ceea ce văzuse în cealaltă lume, ci le-a zis fraţilor doar atât: „Mântuiţi-vă!"

Dar silindu-1 fraţii să le dezvăluie măcar puţin din adevărul lumii de dincolo, Sfântul Athanasie le-a zis: „Oricât de puţin v-aş spune, voi nici mă veţi crede, nici veţi asculta."

Silindu-l însă mult fraţii, el le-a zis: „Pocăiţi-vă în fiecare clipă a vieţii voastre şi rugaţi-vă Mântuitorului Hristos şi Maicii lui Dumnezeu."

Există şi în zilele noastre mărturii ale unor oameni care s-au întors la viaţă după ce au murit. Aceste mărturii niciodată nu se contrazic unele pe celelalte, ci totdeauna se completează.

De exemplu, cei care mor văd cum o parte a celeilalte lumi este mult mai largă şi infinit mai spaţioasă decât lumea aceasta. Mulţi oameni, la ceasul morţii lor, se întâlnesc cu rudeniile lor cele care au murit demult şi vorbesc cu ele.

Lucrul acesta este aproape obişnuit, în anul 1926, în satul Vevcani, Meletiie P. se afla pe patul morţii. El a vorbit cu copiii lui, care muriseră cu douăzeci de ani mai înainte. Cei strânşi în jurul lui i-au zis: „Nu mai ştii cu cine vorbeşti."

Dar Meletiie a zis: „Ba, ştiu cu cine vorbesc, vorbesc cu copiii mei care au murit şi îi văd şi vorbesc cu ei aşa cum vă văd şi vorbesc cu voi."

Luare aminte

Să luăm aminte la căderea din Rai a lui Adam şi Evei, din pricina păcatului (Facerea 3):

- *La cum Adam şi Eva, mai înainte de a păcătui, erau înveşmântaţi întru nevinovăţie, nevăzându-se unul pe celălalt gol;*
- *La cum, după neascultare, Adam şi Eva s-au văzut goi şi s-au ascuns de la Faţa lui Dumnezeu;*
- *La cum orice virtute este haină şi orice păcat, goliciune.*

Predică despre descoperirile de bucurie de la începutul Sfintei Scripturi

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul (Facerea 1:1).

Cât de scurt, dar bogat şi cuprinzător, este tot cuvântul lui Dumnezeu! El este ca inul împăturit, pe care îl porţi sub braţ, dar întinzându-l pe iarbă, vezi că acoperă un spaţiu larg.

Cât de nenumărate înţelesuri scumpe ne dă la iveală cuvântul acesta al lui Dumnezeu, despre care ne este vorbirea acum! - *La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul.*

- ✓ *Mă întâi, el ne arată că Dumnezeu este Singurul veşnic şi nefăcut. Această primă descoperire aduce în inimile noastre bucurie de negrăit. Căci în vâltoarea vieţii acesteia în care trăim, care grăbeşte pururea spre distrugere şi spre moarte, ne umple inimile de bucurie şi de linişte faptul că Făcătorul nostru este veşnic şi viu. Cuvântul acesta ne mai spune că Domnul Cel Unul şi Cel Bun este Făcătorul lumii, şi fiind Făcător, El este deci şi Atotputernic şi Chivernisitor.*
- ✓ *Această a doua descoperire naşte în inimile noastre bucurie negrăită. Lumea prin urmare nu este rodul haosului şi al întâmplării, neraţională şi lipsită de scop, ci ea este creaţia Celui Atotînţelept Dumnezeu, Atoatecunoscător şi Atotmilostiv, Care cârmuieşte lumea cu putere, ducând-o spre scopul de El dorit. Cuvântul acesta ne mai descoperă că această lume are un început şi prin urmare că ea va avea neapărat şi un sfârşit.*
- ✓ *Iată o a treia descoperire care umple inimile noastre de bucurie negrăită. Căci trist ar fi să fie această lume veşnică şi trist ar fi ca toate idealurile ei, apropiate sau depărtate, să-şi poată afla sursa împlinirii în ea. Nedreptatea unei asemenea perspective ar zgudui de durere minţile celor inteligenţi şi ar arunca în prăpastia tristeţii inimile drepţilor.*
- ✓ *În sfârşit, acest cuvânt al lui Dumnezeu ne arată că Dumnezeu a creat două lumi, cerească şi pământească sau lumea puterilor netrupeşti şi lumea celor pământeşti. Iar această a patra descoperire umple cu adevărat inimile noastre de bucurie negrăită. Căci aşa cum ne ridicăm acum privirea spre înalt şi ne bucurăm de soare, de lună şi de stelele din tăria cerului, aşa ne putem ridica ochii minţii către înaltul lumii celei duhovniceşti, a netrupeştilor puteri, care este asemenea nouă, numai că mai curată şi mai strălucitoare. Da, ne bucurăm pentru că ştim că există o lume mai bună decât a noastră, o lume în care în curând, vom putea să intrăm şi noi, asemenea călătorului ostenit, care ajunge în sfârşit acasă şi se odihneşte.*

O, ce tristă ar rătăci a oamenilor privire dacă nu ar exista decât această lume şi dacă nu ar exista un cer mai înstelat deasupra noastră! Ce trist ar rătăci al omului duh în această trupească lume, dacă nu ar exista lumea netrupeştilor puteri, cerească!

O, Stăpâne Doamne Iisuse al nostru Preablânde, Ţie aducem pururea slavă şi laudă! Ţie pururea aducem închinare şi mulţumită în veci. Amin!

Viaţa Sfântului proroc Avacum

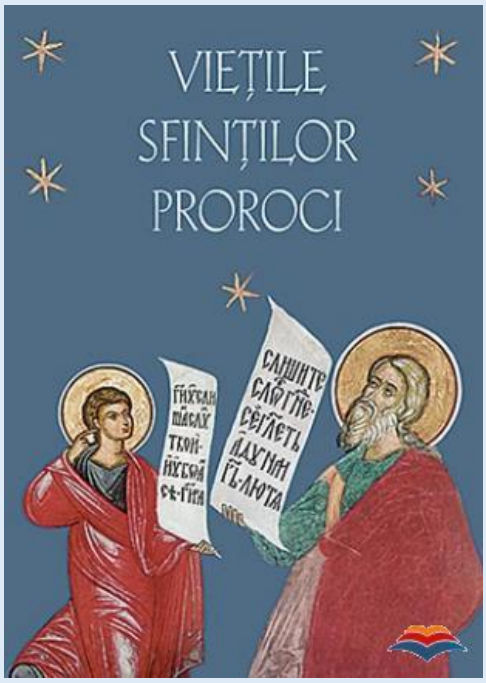

Care se prăznuieşte de către Sfânta Biserică în ziua de 2 decembrie.

Vestind lumii cea de la amiazăzi venirea lui Dumnezeu din Fecioară, Avacume, de Dumnezeu grăitorule, şi auzirea de la starea străjii celei dumnezeieşti, de la îngerul cel purtător de lumină, ai vestit lumii Învierea lui Hristos. Pentru aceasta cu veselie strigăm ţie: Bucură-te, frumseţea cea luminată a prorocilor. [1]

Introducere

Felul cum este transliterat numele acestui profet diferă, în funcţie de o traducere sau de alta. Astfel unii traducători socotesc că numele profetului înseamnă ,,îmbrăţişând, îmbrăţişare'', de vreme ce, în opinia cestora, derivă de la verbul ebraic ,,a lua în braţe, a îmbrăţişa''. Cum este vorba despre numele unei persoane, ar putea indica, aşadar, fie pe cineva care îmbrăţişează, fie pe cineva care este îmbrăţişat.

[1] *Minei, 2 decembrie, Sfântul proroc Avacum, condac, glas 4.*

Filon Alexandrinul (secolul I d.Hr.) traduce numele prin ,,îmbrăţişând''(lat. amplexans).

În Septuaginta, numele este transliterat sub forma Abbakoum, iar în Sinaxar numele este redat sub forma Avvacum şi se precizează că înseamnă ,,părinte al creşterii'', în ideea că numele ar fi compus din avva, ,,părinte'' şi cum, ,,a creşte''. Fericitul Ieronim (cca 342-420), în traducerea sa, redă numele sub forma Habacuc [2], spunând că înseamnă ,,luptător'', pentru că el s-a luptat cu Dumnezeu [3]. La începutul cărţii, mai cu seamă în capitolele 1 şi 2, despre Avacum nu se spune nimic altceva, decât că era ,,prorocul''.

Acest proroc de Dumnezeu inspirat descinde din linia Liei şi, prin aceasta, din seminţia patriarhului Simeon, după cum atestă Dorotei [4] şi Epifanie [5]. Fiu al lui Safat, provenea din ţinutul Bethzochar [6]. Pe de altă parte, în versiunea Sfintei Scripturi pe care o avem la îndemână [7], la sfârşitul psalmului din Cartea lui Avacum, traducătorii pun pe seama profetului cuvintele: Mai marelui cântăreţilor, cu cântare din harpe [Avacum 3:19]. Cei care acceptă versiunea aceasta socotesc că, de vreme ce participa la cântarea liturgică de la Templu, Avacum trebuie să fi ţinut de una dintre familiile levitice însărcinate cu organizarea muzicii sacre. Pe de altă parte, Septuaginta redă în mod diferit cuvântul citat, şi anume: […] ca eu să biruiesc întru cântarea Lui [8].

Sfântul Chiril al Alexandriei, împreună cu Teodor de Mopsuestia şi cu Teodoret de Cyr [9] socotesc că versetul acesta din final se referă la cântările de laudă pe care Biserica le va înălţa Domnului, pentru izbăvire.

---

[2] *C.F. Keil; F. Delitzsch, ,,Habakkuk'', în Commentary on the Old Testament, trad. James Martin, vol.10, Hendrickson Publishers, Peabody, MA,1989, p.49.*

[3] *Quia certamen ingreditur cum Deo, Prologue to Hab., cit. în Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible, s.v., ,,Habakkuk'', ed. cit., 1976.*

[4] *Cron.Pash.70, cit. apud A Dictionary of the Bible, s.v.,art. ,,Habakkuk'', ed. cit.*

[5] *Opp. 1622/1682,II,247 sq.cit. apud A Dictionary of the Bible, s.v.,art. ,,Habakkuk'', ed. cit.*

[6] *Bethzocharul ar putea fi identificat cu Khirber Beit Skaria (Beith-Zacharias), situate la aproximativ 9 km SE DE Bethleem, vezi The Old Testament Pseudepigrapha, ed. cit., p.393. Însă Bethzocharul nu se afla, în mod cert, pe teritoriul lui Simeon, ci în partea lui Iuda. Alte surse indică Bethzocharul ca fiind un cătun în nordul Lidiei, aproape de Mareşa, în munte. Vezi C.F. Keil, F. Delitzsch, ,,Habakkuk'', în Commentary on the Old Testament, p.50.*

[7] *După cum am mai precizat, autorii se referă la King James Version, care în acest caz nu diferă de versiunea sinodală pe care o folosim noi, pentru traducerea de faţă (n.tr.).*

[8] *Apud Biblia lui Anania (n.tr.).*

[9] *Teodor de Mopsuestia (428) şi cu Teodoret de Cyr (466).*

De asemenea, Fericitul Ieronim leagă aceste cuvinte de propoziţia anterioară [10], şi nu de referinţa la ,,mai marele cântăreţilor''. El opinează că sunt cântări de laudă, pe care ,,orice om de ispravă şi care se face vrednic de a fi ales de către Dumnezeu'' le va înălţa, la sfârşitul veacurilor, lui Iisus Hristos, biruitorul, Cel dintâi care a dobândit câştig de cauză în luptă [11].

Cei care se orientează după versiunile moderne ale Bibliei (KJV, de pildă, pentru limba engleză) îşi susţin opinia sprijinindu-se inclusiv pe cuvântul din Istoria omorârii balaurului şi a idolului din Bel, unde este menţionat profetul Avacum şi se spune despre el că ar fi din seminţia lui Levi [12]. Totuşi unii susţin că acest Avacum, despre care se vorbeşte aici şi care i-ar fi adus de mâncare proorocului Daniel, este diferit de autorul cărţii în discuţie. Tradiţia Ortodoxă mărturiseşte că este vorba despre una şi aceiaşi persoană [13].

Context istoric

Din scrierile profetului putem discerne cu o oarecare aproximaţie că Avacum a prorocit înainte de sosirea chaldeilor în Palestina, mai precis înainte de Victoria lui Nabucodonosor asupra faraonului Neco, la Carchemiş (605 î.Hr.), în cel de-al patrulea an al domniei lui Ioachim (609-598) - aceasta pentru că în carte se prevesteşte, vorbindu-se la timpul viitor, faptul că neamul acesta al chaldeilor va fi adus spre judecarea poporului din Iuda [cf. Avacum 1:5 sq.].

Prorocia lui Avacum este dată în perioada de decădere şi de colaps a Regatului Iuda (cca 626-586 î.Hr.). Capitolul 1 pare a corespunde perioadei anterioare anului 605 î.Hr., când chaldeii s-au ridicat la putere, şi înainte de căderea cetăţii Ninive, din anul 612 î.Hr. În capitolele 1 şi 2 aflăm câteva dintre meditaţiile profetului referitoare la trufia şi lăcomia babilonienilor; este posibil ca acestea să fi fost scrise după anul 612 î.Hr. Astfel, ţinând seama de indiciile interne ale textului, se poate trage concluzia că Avacum a prorocit în perioada de început a supremaţiei chaldeilor. Însă este dificil de stabilit o dată precisă. De bună seamă, activitatea profetului, nevoinţele şi ostenelile acestuia vor fi durat mai mult, posibil să fi fost de prin anul 626 şi până prin 590, poate chiar mai târziu.

---

[10] *Et super excelsa mea deducet me victori in psalmis canentem (lat.), apud Keil and Delitzsch, p.50.*
[11] *Ibidem.*
[12] *Ibidem pp.49-50. Nota s-a păstrat în Cod.Chisian. LXX din Tetrapla lui Origen şi a trecut în Syrohexaplar. Se mai regăseşte şi în LXX lui Rahlfs. Vezi şi Teodoret, P.G., 81:1809-1836.*
[13] *Minei, 2 decembrie, Sfântul proroc Avacum, Sinaxar.*

Regele iudeu Iosia, un reformator energic, a murit în anul 609 î.Hr. Odată cu el, s-a sfârşit şi cea de pe urmă perioadă de prosperitate pentru Iuda. Chaldeii vor invidia regatul pentru prima oară în anul 601 sau 600 [cf. IV Regi 24:1]. Babilonienii îşi vor impune legea asupra Ierusalimului şi vor deporta cea mai mare parte a populaţiei în anul 586. Vedem astfel că Avacum şi-a început viaţa într-o perioadă de prosperitate generală, care, treptat, a decăzut până la distrugerea totală a economiei şi a structurilor statului şi până la umilirea extremă a poporului; căci iudeii aveau să treacă prin chinurile înjositoare ale asediului şi ale surghiunului.

Profetul, când a văzut dinainte robia, cucerirea Ierusalimului şi distrugerea Templului lui Dumnezeu, a plâns cu amărăciune. Iar atunci când Nabucodonosor a intrat în Ierusalim, profetul a fugit la Ostrakine (astăzi Straki), între Egipt şi Arabia Petraea, pe coasta Mediteranei, la răsărit de Egipt. Apoi a trecut în Israel şi a trăit aici ca străin, în pământul lui Ismael, adică în Nabatea. Iar după ce s-au întors chaldeii în Babilon, iudeii care fuseseră lăsaţi în Ierusalim s-au refugiat în Egipt. Atunci, profetul s-a întors în pământul său şi a propovăduit aici ţăranilor [14].

Profetul Avacum şi profetul Daniel

Odată, pe când profetul era pe cale să ducă hrană celor ce lucrau la ţarină, a rostit o prorocie pentru ai lui: ,,Eu am a merge într-o ţară îndepărtată, dar mă voi întoarce îndată. De va fi cumva să zăbovesc mai mult, luaţi aminte şi duceţi de mâncare secerătorilor.'' Doar ce a rostit aceste cuvinte, şi îngerul Domnului l-a luat pe el şi l-a dus în Babilon, unde l-a hrănit pe profetul Daniel, care era acolo închis într-o cuşcă, împreună cu şapte lei.

Întâmplarea este relatată astfel: ***Şi era atunci Avacum proroc în ţara Iudeilor şi acela fiersese fiertură, şi a pus pâine în scafă, şi mergea la câmp să ducă secerătorilor. Şi a zis îngerul Domnului către Avacum: Du prânzul care-l ai în Babilon, lui Daniel, în groapa leilor. Şi a zis Avacum: Doamne! Babilonul nu l-am văzut şi groapa n-o ştiu unde este! Şi l-a luat îngerul Domnului de creştet şi, ţinându-l de părul capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său. Şi a strigat Avacum zicând: Daniele! Daniele! Ia mâncarea pe care ţi-a trimis-o ţie Dumnezeu! Şi a zis Daniel: O, Ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, şi n-ai părăsit pe cei care Te caută şi Te iubesc pe Tine! Şi s-a sculat Daniel şi a mâncat; iar îngerul Domnului îndată a adus pe Avacum la locul său*** [Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel 40-46].

---

[14] *Ibidem.*

În cea de-a şaptea zi, când regele Cyrus a venit să-l vadă pe Daniel mâncat de lei, însă l-a văzut pe Daniel şezând liniştit, teafăr şi nevătămat, a strigat cu glas mare: Mare eşti, Doamne Dumnezeul lui Daniel! Şi nu este altul afară de Tine! Şi îndată l-a scos pe Daniel din groapă [cf. Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel 47-49].

Dar să revenim la profetul Avacum. Pe când s-a întors el întru ale sale, purtat de acelaşi înger, la vremea potrivită pentru a-i hrăni pe lucrători, nu a spus nimănui, nimic din cele petrecute. Dar, din această întâmplare, el a înţeles că robii din Babilon se vor întoarce în curând la Ierusalim.

Sfântul Ambrozie (cca 339-397), episcop al Milanului (374), vorbind despre puterile supranaturale dăruite omului, scrie: ,,Avacum a zburat fără aripi [cf. Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel].'' [15]
Sfântul Grigorie cel mare Dialogul (cca 540-604), papă al Romei cu începere din anul 590, afirmă: ,,Avem mărturie din Sfânta Scriptură că profetul Avacum a fost dus din Iudeea până în Chaldeea într-o clipită, astfel încât să poată prânzi împreună cu profetul Daniel şi apoi deîndată să se întoarcă în Iudeea.'' [16]

Semnele profetului Avacum

Profetul Avacum a dat semn celor din Iudeea, spunând că oricând va vedea poporul lumină în Templu, să ştie că văd slava lui Dumnezeu.

Cei care au alcătuit Sinaxarul arată că semnul acesta se împlineşte atunci când Domnul Dumnezeu vine să înveţe în Templul din Ierusalim şi, prin limina învăţă-turilor Sale, El luminează sufletele întunecate ale iudeilor, care, prin aceasta, sunt conduşi spre cunoaşterea slavei dumnezeirii Sale.

Avacum a prorocit şi sfârşitul Templului, spunând că acesta avea să fie dărâmat de un popor venit din Apus. Acest popor este cel al romanilor. Atunci, catapeteasma lui David se va rupe în bucăţi, iar acoperişurile celor doi stâlpi se vor lua şi nimeni nu va şti unde se vor pune; îngerii îi vor duce în pustie, acolo unde a fost întocmit de la început Cortul Mărturiei. La plinirea vremii, prin aceştia va fi cunoscut Dumnezeu, căci ei îi vor lumina pe cei prigoniţi de vrăjmaşul omului, şarpele [17].

---

[15] *Sfântul Ambrozie, Letters, 49 to Horontianus, în ed. cit., p.91.*
[16] *Sfântul Grigorie cel mare, Dialogues, în vol. Fathers of the Church, vol.39, trad. Odo John Zimmerman O.S.B., C.U.A. Press,WashingtonD.C., 1983, p.91.*
[17] *Minei, 2 decembrie, Sf. Proroc Avacum, Sinaxar. Vezi The Old Testament Pseudepigrapha, ed. cit., pp.393-394.*

Sfârşitul profetului

Cu doi ani mai înainte de întoarcerea poporului din robia babilonică, Avacum a trecut la cele veşnice şi a fost îngropat în ţarina lui [18].

După cele scrise în lucrarea sa, Judaica, de către Alexandru Mavrocordat, ţarina lui Avacum se află în satul Echela (Keilah) [19].

În vremea lui Eusebiu (cca 256-cca 339/340) şi a Fericitului Ieronim, se cunoşteau două locuri, între Keilah şi Gibea, despre care se spunea că erau mormintele profetului [20]: Eusebiu spune într-un loc că mormântul lui Avacum se afla în Gibea, la aproximativ 30 km V de Ierusalim, dar, în alt loc, tot el spune că se afla în Echelah - localitate situată la aproximativ 37 km SV de Ierusalim. După Sozomen (prima jumătate a secolului al V-lea), locul mormântului de la sau de lângă Keilah fusese descoperit în vis episcopului de Eleutheropolis, pe nume Zebennos [21].

Moaştele profetului Avacum s-au descoperit în timpul domniei lui Teodosie cel mare (379-395).

Sursa: „Vieţile Sfinţilor proroci'', Editura Cartea Ortodoxă Bucureşti, 2010, pag. 431-436.

---

[18] *Ibidem.*
[19] *Judaica, p.107; vezi şi Sinaxarul.*
[20] *Cf.Onomast., ed. Lars et Parthey, pp.128-129, cit. în C.F. Keil, F. Delitzsch, „Habakkuk'', în Commentary on the Old Testament, loc.cit.*
[21] *HE, VII.29, apud S.V. „Habakkuk'', în A Dictionary of the Bible, Fames Hastings M.A.D.D. (ed.).*

Caracterizarea profetului

Sfântul Teofan (t 845), episcopul Niceei, imnograf şi mărturisitor, îl descrie pe înţeleptul şi prea binecuvântatul proroc Avacum ca pe unul care întru Domnul s-a bucurat. De asemenea, mai spune despre el că în chip vădit avea toată vârtutea, iar tot vicleşugul mintea sa îl ura, dând la iveală toată nedreptatea. Şi acelaşi mai adaugă că darul Duhului cel luminător, cu îndestulare în el sălăşluindu-se, lumina [22].

Profetul Avacum este reflexiv, el meditează asupra ţelurilor lui Dumnezeu. Cunoaşte şi mărturiseşte păcătoşenia Iudeii şi chibzuieşte asupra ei: Până când, Doamne, voi striga fără ca să mă asculţi şi voi ridica glasul meu către Tine din pricina silniciei, fără ca Tu să mă izbăveşti? Pentru ce Tu mă laşi să văd nedreptatea şi priveşti apăsarea? Prăpădul şi silnicia sunt în faţa mea, certuri şi gâlcevi se iscă! [Avacum 1:1-3]

Sfântul Grigorie Teologul (cca 329/330-cca 390), patriarh al Constantinopolului (380), scrie despre Avacum că „foloseşte cuvinte şi mai aspre şi discută cu însuşi Dumnezeu, ridicând vocea la Dumnezeu din cauza nedreptăţii judecătorilor [cf. Avacum 1:2-3]"'.

„Prorocii şi toţi drepţii obişnuiesc să simtă durere nu numai pentru ei, ci şi pentru ceilalţi oameni - arată Sfântul Ioan Gură de Aur. Dacă ai vrea să te gândeşti, ai vedea că toţi îşi vădesc mila aceasta. [...] Vei auzi pe Avacum: Pentru ce mi-ai arătat mie osteneli şi dureri? [cf. Avacum 1:3]; şi iarăşi: Şi vei face pe oameni ca pe peştii mării [cf. Avacum 1:14] ." [23]

Pentru ce Tu mă laşi să văd nedreptatea şi priveşti apăsarea? Prăpădul şi silnicia sunt în faţa mea, certuri şi gâlcevi se iscă! [Avacum 1:3] Bărbat cu adevărat drept, Avacum nu se împăca defel cu judecătorii care judecau pricinile cu necinste şi cu strâmbătate.

Sfânta Biserică intonează: „Avacum cel minunat, primind raza Duhului, s-a făcut cu totul dumnezeiesc. Şi, văzând păgânătatea judecătorilor şi judecata cea fară

---

[22] *Vezi Minei, 2 decembrie, Sf. proroc Avacum, Utrenie, canon, peasna a 4-a, glas 4.*

[23] *Sf. Ioan Gură de Aur, Homilies on Genesis, 29, în ed. cit., p. 108 [In limba română vezi Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere (1-33), voi. I, XXIX, II, în Scrieri, I, ed. cit., 7, p. 366 (n. tr.)}.*

dreptate, se necăjea gândind la dreptatea gândului către Hristos şi Stăpânul; şi cu cuget fierbinte şi de Dumnezeu iubitor se aprindea, ca un râvnitor." [24]

Dar este oare numaidecât de trebuinţă ca toiagul judecătorului să fie tocmai întruchiparea cruzimii, a violenţei şi a barbariei? Aceasta să fie oare soluţia? Nu sunt oare fărădelegile chaldeilor - un popor încă şi mai adâncit în răutăţi decât israeliţii - mult mai intolerabile decât alunecările pe care ei sunt chemaţi să le pedepsească şi să le îndrepte? Dar, pe de altă parte, nu este oare poporul lui Israel mai responsabil, de vreme ce el avea Legea şi Prorocii? Prorocul priveghează şi aşteaptă să vadă cum va fi judecat pentru întrebarea sa sinceră. Între toate cuvintele, cel care iese mai mult în evidenţă este acesta: Dreptul din credinţă va fi viu! [Avacum 2:4]

Profetul îşi încheie cartea ţinându-se tare în credinţă şi în integritate şi spune: Smochinul să nu mai înmugurească şi via rod să nu mai dea; înşelătoare să fie rodirea măslinului, şi ogoarele nimic să nu rodească! Turme să nu mai fie în ţarcuri şi vite în staide niciodată! Ci eu voi tresălta de veselie în Domnul, bucura-mă-voi de Dumnezeu, Mântuitorul meu! [Avacum 3:17-18]

Sfântul Ciprian al Cartaginei (t 258) scrie într-o epistolă de-a sa: „Cu toţii, buni sau răi, suntem locuitori ai aceleiaşi case. Orice s-ar întâmpla în casa noastră, bine sau rău, cu toţii avem parte de aceeaşi soartă, până la sfârşitul acestei vieţi vremelnice şi până ce fiecăruia i se va hărăzi un locaş veşnic [...]. Acolo vom vedea roadele nădejdii puternice şi ale credinţei celei neclintite. Sufletul nostru este înălţat chiar dintre ruinele acestei lumi decăzute, iar curajul nostru este întărit. Răbdarea noastră se umple de bucurie; iar mintea îşi află liniştea întru Domnul, întocmai după cum Duhul Sfânt ne spune prin prorocul şi ne îndeamnă, întărindu-ne prin cuvânt ceresc, nădejdea şi credinţa."'

Profetului îi mai este cunoscut şi faptul că nici unul dintre cei răi nu va scăpa nepedepsit [cf. Avacum 2:6-20]. Până la urmă, Babilonul va fi judecat pentru fărădelegea, pentru crimele şi pentru lăcomia sa. Profetul primeşte dreptatea lui Dumnezeu ca pe un act de încredere în ţelurile Sale şi în faptul că acestea se vor împlini.

Spune prorocul: Voi sta de strajă şi mă voi aşeza în turnul cel de veghe ca să priveghez şi să văd ce-mi va grăi mie şi ce-mi va răspunde la tânguirea mea [Avacum 2:1].

---

[24] *Minei, 2 decembrie, Sf. proroc Avacum, Vecernie, stihiră, glas 4.*

Fericitul Ieronim explică, referitor la cuvântul acesta: „Ca un reproş adresat sieşi, pentru faptul de a fi rostit cuvintele acestea în necunoştinţă de cauză, el va scrie o cântare de pocăinţă. Dacă necunoştinţă nu s-ar fi socotit ca un păcat, atunci ar fi fost o osteneală zadarnică, din partea lui, să scrie carte de pocăinţă, iar dorul lui de a-şi exprima durerea pentru un fapt ce nu era păcat ar fi fost lipsit de sens." [25]

În iconografia ortodoxă, profetul Avacum:

- ⇒ *este reprezentat de obicei ca un tânăr fără barbă.*
- ⇒ *Alteori, este zugrăvit împreună cu un înger, care îl duce pe sus ţinându-1 de păr. În acest caz;, este înfăţişat ţinând prinos de bucate, cel mai adesea trei pâini, însemnate cu semnul Sfintei Cruci.*
- ⇒ *În unele icoane mai vechi este arătat ducând peşti.*
- ⇒ *De asemenea, în alte icoane este închipuit cu un sul în mână, pe care scrie: Doamne, auzit-am de faima Ta şi m-am temut [Avacum 3:2], în acestea, prorocul ţine de obicei cu mâna stângă sulul, iar cu dreapta, îndoită din cot, arată urechea.*

Sfântul Teofan arată cum a fost cuprins Avacum de teamă: „Auzind auzul Atot-ţiitorului, cu cucerire te-ai înfricoşat, minunate, şi, pricepând lucrurile Lui, te-ai cuprins de spaimă." [26]

Scrierile profetului Avacum

Înălţătoarele şi desăvârşitele scrieri ale lui, care în Septuaginta se numără al optu-lea în rândul prorocilor mici, debutează cu o convorbire între Dumnezeu şi profet. Din aceasta aflăm mai întâi că Domnul Dumnezeu este pe cale de a judeca şi de a aduce asupra decăzutului şi nedreptului popor al Legii un instrument de pedeapsă - pe chaldei. Citim: Iată, Eu stârnesc pe chaldei, neam amarnic şi iute, care cutreieră ţinuturi necuprinse, ca să pună stăpânire pe locuinţe care nu sunt ale lui [Avacum 1:6].

În al doilea rând, aflăm de avertismentele pronunţate la adresa celor care erau acuzaţi că îşi înmulţesc averile lucrând nedreptatea, durând cetăţile pe fărădelege, pe lipsă de omenie şi punându-şi nădejdea în idolii cei neputincioşi [cf. Avacum 2].

---

[25] *Fer. Ieronim, Dogmatic and Polemica! Works. Against the Pelagians, în ed. cit., p. 291.*
[26] *Minei, 2 decembrie, Sf. proroc Avacum, Utrenie, canon, peasna a 4-a, Slavă...*

Rugăciunea lui Avacum - care începe cu cuvintele: Doamne, auzit-am de faima Ta şi m-am temut [Avacum 3:2] - a fost preluată, pentru frumuseţea şi pentru profunzimea ei, atât de către sinagoga evreiască, cât şi de către Biserica creştină.

În imnografia creştin-ortodoxă, irmosul de la cântarea a patra, din slujba Utreniei pentru zilele de rând, se referă la prorocul Avacum şi la rugăciunea acestuia.

În concordanţă cu aceasta, toţi marii imnografi ai Bisericii şi-au rânduit scrierile în aşa fel, încât să respecte rânduiala aceasta. Pentru cântarea a patra din Canonul pascal, Sfântul Ioan Damaschin (cca 675-cca 749) a alcătuit imnul: „La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum să stea împreună cu noi..." [27] Iar cel ce a biruit cerurile, apostolul Pavel, la rândul său, împrumută cuvântul acesta de la Avacum: dreptul din credinţă va fi viu [Romani 1:17; cf. Avacum 2:4; cf. Galateni 3:11].

Chiar dacă este o carte scurtă, Cartea lui Avacum este plină de vitalitate şi de putere. Este alcătuită într-un stil profetic clasic, din sentinţe concise, dar pline de semnificaţii. Imaginile folosite şi cursivitatea textului vădesc un autor de o sensibilitate şi de un lirism de cel mai înalt nivel.

Un imn alcătuit pentru praznicul profetului ne spune că acesta a primit cuvântul cel ceresc prin intermediul unui înger: „Vestind lumii cea de la amiazăzi venirea lui Dumnezeu din Fecioară, Avacume de Dumnezeu grăitorule, şi auzirea de la starea străjii celei dumnezeieşti, de la îngerul cel purtător de lumină ai vestit lumii învierea lui Hristos. Pentru aceasta, cu veselie strigăm ţie: Bucură-te, frumuseţea cea luminată a profeţilor!"[28]

Mesajul proroctiilor lui Avacum

În rândurile ce urmează ne propunem să subliniem succint cele şapte locuri în care profetul Avacum prevesteşte în chip minunat venirea lui Hristos, întruparea, lucrarea Sfinţilor apostoli, Crucea, înălţarea, faptul că drepţii prin credinţă vor fi vii, sfârşitul domniei celor puternici şi mântuirea unşilor Lui.

1. Venirea lui Hristos [Avacum 2:3, 11; 3:5-6]

---

[27] *' Canonul învierii, facere a Sfântului Ioan Damaschin, cântarea a 4-a, irmos.*

[28] *Minei, 2 decembrie, Sf. proroc Avacum, Utrenie, condac, glas 4.*

A. Căci este o vedenie pentru un timp hotărât; ea se va împlini la vreme şi nu va fi vedenie mincinoasă. Dacă întârzie, aşteapt-o, căci ea va veni sigur, fără greş [Avacum 2:3].

Sfântul Irineu (cca 130-cca 236), episcop al Lionului, spune că „prin venirea lui Hristos, El însuşi a împlinit toate, iar în Biserică mai împlineşte încă şi acum legământul cel nou pe care îl vestea Legea, mai înainte de împlinirea a toate" [29].

B. Căci piatra cea din zid strigă şi grinda din căpriorii casei îi răspunde [Avacum 2:11].

Sfântul Ambrozie ne aduce aminte că Hristos „a chemat sufletele păgânilor din căile rătăcirii şi a adus înapoi inimile neamurilor care mergeau spre pierzanie. Şi, cum Ii era cunoscut că aceştia erau amăgiţi de cuvintele diavolului, El însuşi, spre a slăbi lanţurile şi legăturile înşelăciunii, a grăit mai înainte prin Abel, al cărui glas şi sânge au strigat la cer [cf. Facerea 4:10]. A grăit apoi prin Moise, către care a spus: Ce strigi către Mine? [Ieşirea 14:15]. A mai grăit apoi prin Iosua [cf. Iosua 1:1]. Şi iarăşi a mai grăit prin David, care se roagă: Strigat-am către Tine, mântuieşte-mă [Psalm 118:146]. La fel îi spune şi lui Isaia: Strigă!- iar prorocul întreabă: Ce să strig? [Isaia 40:6]. Mai grăieşte prin Solomon, hărăzindu-i putere proorocească şi înţelepciune mare: Veniţi şi mâncaţi din pâinea mea şi beţi din vinul pe care Eu l-am amestecat cu mirodenii [Proverbe 9:5]. Şi ca piatra cea din zid strigă, sau din căpriorii casei [cf. Avacum 2:11]." [30]

C. Doamne, auzit-am de faima Ta şi m-am temut de punerile Tale la cale, Dumnezeule! Fă să trăiască, în cursul anilor, lucrarea Ta şi, în trecerea vremii, fă-o să fie cunoscută! Dar, întru mânia Ta, adu-Ţi aminte că eşti şi milostiv! [Avacum 3:2]

Sfântul Chiril (378-444), patriarh al Alexandriei, scrie: „Profetul Avacum a văzut de mai înainte slava Domnului Dumnezeului si Mântuitorului nostru si, copleşit de minunatele Sale fapte, I-a adus cuvinte de laudă, spunând: Doamne, auzit-am de faima Ta şi m-am minunat de faptele Tale, Dumnezeule!... [cf. Avacum 3:2] Despre care dintre faptele Mântuitorului nostru putem spune că nu ar fi vrednice de toată minunarea? Care dintre ele nu este măreaţă si demnă de cea mai înaltă

---

[29] *Sf. Irineu, Adv. Haeres., în ed. cit., p. 511.*

[30] *Sf. Ambrozie, Letters, Let. to Irenaeus, în voi. Letters, în Fatbers ofthe Church, voi. 26, pp. 426-427.*

slăvire? Care dintre ele nu vădeşte dumnezeiasca Lui putere? Şi vedem lămurit aceasta din cele ce ni se citesc din evanghelicele Scripturi." [31]

Sfântul Chiril al Ierusalimului (315-386) întreabă: „Care este, profetule, semnul Domnului ce vine? El spune mai jos: In mijlocul a două vieţi te vei cunoaşte [Avacum 3:2], Cu alte cuvinte, profetul spune Domnului lămurit aşa: Când vii în trup, trăieşti şi mori şi după ce înviezi din morţi, trăieşti iarăşi." [32]

Sfântul Simeon Noul Teolog (949-1022), la rândul său, întreabă: „Ce altceva ar urmări oare să lămurească, referindu-se de două ori la auz, dacă nu faptul că prin înrâurirea Duhului a primit el cunoaşterea celor despre Domnul nostru, Fiul lui Dumnezeu, prin venirea căruia a cunoscut iconomia mântuirii şi si-a însusit învătătura aceasta?" [33]

Vasile monahul cântă: „Cu Duhul văzând mai înainte, prorocule Avacum, întruparea Cuvântului, ai propovăduit strigând: Când se vor apropia anii, Te vei cunoaşte, când va veni vremea, Te vei arăta. Slavă puterii Tale, Doamne!" [34]

D. Dumnezeu vine din Teman şi Cel Sfânt din muntele Paran! Sela (oprire) - Slava Lui acoperă cerurile şi tot pământul este plin de slava Lui! [Avacum 3:3] De ce se teme profetul? „Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că aveai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi; şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut [cf. Avacum 3:2]; slavă puterii Tale, Doamne!" [35]

Sfântul Chiril al Alexandriei întreabă: „Şi din ce parte a Ierusalimului vine? Din răsărit? De la apus? Din miazăzi? Din miazănoapte? Spune-ne exact. Iar Avacum răspunde foarte lămurit şi zice: Dumnezeu va veni de la Teman [Ava-cum 3:3] - iar Teman se tălmăceşte răsărit. „

---

[31] *' Sf. Chirii al Alexandriei, Commentary on the Gospel of Saint Luke, VIII.44, în ed. cit., p. 190.*

[32] *Sf. Chiril al Ierusalimului, CatecheticalLectures, XII, în ed. cit., p. 77 [Pentru versiunea în lb. rom. vezi Sf. Chiril al Ierusalimului, Catehezele, ed. cit., p. 293 (n. tr.)].*

[33] *Sf. Simeon Noul Teolog, Discursuri etice, III.*

[34] *Minei, 21 noiembrie, Praznicul Intrării în Biserică a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, Utrenie, alt canon, cântarea a 4-a, irmos.*

[35] *Triod, Joi, în a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post, Utrenie, cântarea a 4-a, altă tricântare, irmos.*

Sfântul Ioan Damaschin interpretează prorocia aceasta ca referindu-se la întruparea Cuvântului: „Venirea Ta cea din Fecioară mai înainte văzând-o Avacum, spăimântându-se grăia: întrupându-Te vii din Teman, Izbăvitorule, să chemi pe Adam cel lepădat." [36] Şi alta: „Avacum, prea curat pântecele tău munte umbrit mai înainte l-a văzut, Curată. Pentru aceasta a şi grăit: De la miazăzi va veni Dumnezeu şi Cel Sfânt din muntele cel cu umbră deasă." [37]

Iar Sfântul Teodor Studitul (759-826) vorbeşte despre muntele cel cu umbră deasă, care o prevesteşte pe Născătoarea de Dumnezeu: „[...]muntele cel sfânt şi prea vederos al lui Dumnezeu, la lăcaşurile cele cereşti pre sus se ridică." [38]

Sfântul Grigorie al Nicomidiei (t 880) arată de asemenea: „Muntele cel umbrit, carele mai înainte l-a văzut Avacum [cf. Avacum 3:2], mai înainte a vestit pe ceea ce a început înlăuntru între cele neumblate ale Bisericii; căci cu adevărat a odrăslit bunătăţile şi acoperă marginile."[39] Iar într-un imn dedicat Naşterii Domnului lăudăm: „Munte umbrit de bunătăti te-ai arătat, Preacurată, din care a venit în chip de rob Stăpânul, ca să libereze pe oameni din robie." [40]

E. Înaintea Lui merge molima, iar prăpădul vine pe urma Lui. Se opreşte!... Zguduie pământul! [Avacum 3:5-6]

Sfântul Irineu spune: „Cei care susţin că Domnul vine de la răsărit, din muntele cel cu umbră deasă [cf. Avacum 3:3], vestesc sosirea Lui din Bethleem. Căci de acolo a ieşit Cel ce toate le conduce, cel ce dă hrană poporului Părintelui Său." [41][38] Şi în aceeaşi lucrare: „înaintea feţei sale merge Cuvântul, iar piciorul Său păşeşte prin câmpie [cf. Avacum 3:5] - cuvântul acesta arată lămurit că El este Domnul şi că venirea Lui va fi în Bethleem şi din Muntele Efrem, care este la sud de moştenire,

---

[36] *Minei, 24 decembrie, înaintepărzriuirea Naşterii Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Utrenie, canon, cântarea a 4-a, irmos.*

[37] *Penticostar, Miercuri, în a patra săptămână după Paşti, seara, tricântare, cântarea a 4-a, glas 3, irmos.*

[38] *Minei, 15 august, Praznicul Adormirii Preasfmtei Slăvitei Stăpânei noastre de Dumne-zeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, Utrenie, canon, peasna a 4-a.*

[39] *Ibidem, 21 noiembrie, Praznicul Intrării în Biserică a Preasfmtei Stăpânei noastre Născă-toarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, Utrenie, canon, cântarea a 4-a, irmos.*

[40] *Ibidem, 2 decembrie, Sf. Proroc Avacum, Utrenie, canon, peasna a 3-a, Şi acum... a Născătoarei.*

[41] *Sf. Chiril al Ierusalimului, Catechetical Lectures, XII, în ed. cit., p. 77 [Pentru versiunea în lb. rom. am consultat Sf. Chiril al Ierusalimului, Catehezele, XII.20, ed. cit., p. 293 (n. tr.)].*

şi că El este Om. Căci zice: piciorul Său păşeşte prin câmpie [cf. Avacum 3:5] - iar aceasta arată că este om." [42]

2. Sfinţii apostoli [Avacum 2:7; 3:8, 15]

A. Oare nu se vor scula fără de veste cei ce te-au împrumutat şi nu se vor trezi oare călăii tăi? Şi tu vei ajunge prada lor! [Avacum 2:7]

Sfântul Chiril al Alexandriei notează că „Sfinţilor apostoli li s-a dăruit harul cel vrednic de toată cinstirea [...]. Omul primeşte putere asupra duhurilor celor necurate şi vădeşte toată deşertăciunea mândriei care în aşa de mare cinste era mai înainte ţinută, chiar cea a diavolului. [...] Căci, astfel zicând, au pricinuit pagubă satanei, împuţinându-i cinstirea, prădându-i agoniseala şi aducând la Hristos cele aflate mai înainte sub stăpânirea sa, prin credinţa în El; aşa au pricinuit ei război satanei. Mare a fost, aşadar, puterea încredinţată Sfinţilor apostoli prin voia lui Hristos, Mântuitorul nostru, al tuturora. Căci El le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate" [43].

B. Oare împotriva fluviilor Şi-a aprins Domnul văpaia Sa? Sau asupra marilor râuri mânia Sa? Ori împotriva mării urgia Ta, când Tu încaleci caii Tăi şi Te sui în carele Tale de biruinţă? [Avacum 3:8]

Sfântul Grigorie de Nyssa [44] (cca 335-cca 395) şi Fericitul Ieronim [45] consideră că această cavalerie reprezintă ceata îngerilor. Dar, la vremea praznicului profetului Avacum, care se sărbătoreşte în fiecare an în ziua de 2 decembrie, imnele bisericeşti compară apostolii cu aceşti cai şi cu nişte armăsari: „Stând la dumnezeiasca strajă, cinstitul Avacum a auzit taina cea nespusă a venirii Tale către noi, Hristoase, şi a arătat proroceşte propovăduirea Ta, mai înainte văzând pre înţelepţii apostoli ca pre nişte cai, tulburând marea limbilor celor de multe neamuri." [46]

Sfântul Ioan Damaschin, alcătuind canoanele pentru praznic, scrie: „De Dumnezeu grăitorule Avacum, văzut-ai pe sfinţii ucenici ca pe nişte cai tulburând vădit marea

---

[42] *Idem, ibidem, p. 451.*
[43] *Sf. Chiril al Alexandriei, Commentary on the Gospel ofSaint Luke, 9:47, în ed. cit., p. 208.*
[44] *Sf. Grigorie de Nyssa, Commentary on the Song of the Songs, III, în ed. cit., pp. 77-81 [In lb. rom., vezi Sf. Grigorie de Nyssa, Tâlcuire amănunţită la Cântarea Cântărilor, ed. cit., p. 146 (n. tr.J\.*
[45] *Sf. Ieronim, 1-59 On The Psalms, 9, în ed. cit., p. 65.*
[46] *Minei, 2 decembrie, Sf. proroc Avacum, Vecernie, stihiră, glas 4.*

necunoştinţei şi înecând înşelăciunea cu dogmele dreptei cinstiri de Dumnezeu..." [47]

Sfântul Teofan înţelege la fel, iar la praznicul Soborului Sfinţilor apostoli cântă: „Singuri văzătorii Tăi, Cuvinte, toiag de putere având crucea Ta, au tăiat marea cea sărată a acestei vieţi, ca nişte cai turburând valurile mulţimii dumnezeilor." [48]

C. Cu caii Tăi Tu cutreieri marea, puhoiul întinselor ape [Avacum 3:15].

La praznicul Botezului Domnului, cuvintele acestea din Sfânta Scriptură [cf. Avacum 3:8-15] sunt indicate ca prefigurând venirea Mântuitorului la Botez şi felul cum Sfinţii apostoli vor boteza spre mântuire. „Venirea Ta cea către Botez, văzându-o mai înainte Avacum, spăimântându-se a strigat: La mare mergând pre caii Tăi, Mântuitorule, au turburat ape multe [cf. Avacum 3:15].' [49]

3. Crucea [Avacum 3:4]

Izbucnire de lumină ca la răsărit de soare, raze vii din mâna Lui pornesc!... Acolo stă tainic ascunsă puterea Lui! [Avacum 3:4]

Sfântul Ciprian al Cartaginei scrie: „In Patimile şi în Crucea lui Hristos se află toată vârtutea şi puterea." [50]

Fericitul Ieronim spune despre Avacum următoarele: „Avacum, ca un luptător viteaz şi puternic (numele lui însemnând îmbrăţişare), stă de veghe aşezat în turnul de veghere [cf. Avacum 2:1], pentru a putea privi la Crucea Iui Hristos şi a spune: Slava Lui acoperă cerurile şi tot pământul este plin de slava Lui! Izbucnire de lumină ca la răsărit de soare, raze vii din mâna Lui pornesc!... Acolo stă tainic ascunsă puterea Lui! [Avacum 3:3-4] ." [51]

4. Înălţarea [Avacum 3:11]

---

[47] *Ibidem, Utrenie, condac, glas 4.*

[48] *Ibidem, 30 iunie, Prăznuirea Soborului Sfinţilor şi întru tot lăudaţilor celor 12 apostoli şi a celor şaptezeci, Utrenie, canon, peasna a 4-a, Slavă...*

[49] *' Ibidem, 5 ianuarie, înaintepăznuirea Botezului Domnului, Vecernie, cântarea a 4-a, irmos.*

[50] *Sf. Ciprian al Cartaginei, The Treatises ofCyprian, în ed. cit., p. 524.*

[51] *Fer. Ieronim, Letters and Select Works, III. to Bishop Paulinus ofNola (394 Î.Hr.), în ed. cit., p. 100.*

Soarele şi luna s-au oprit în locuinţa lor; ca să facă lumină, săgeţile Tale pornesc şi. fulgerele lăncilor Tale fără încetare scapără [Avacum 3:11].

Sfântul Grigorie cel mare scrie: „Despre slava înălţării Sale a scris profetul Avacum: Soarele şi luna s-au oprit în locuinţa lor [Avacum 3:11]. Ce înseamnă, aici, soarele, dacă nu tocmai Domnul, iar luna ce poate să însemne altceva decât Biserica? Până ce Domnul S-a înălţat la ceruri, Biserica Lui cea sfântă avea a se teme de potrivniciile acestei lumi în fel şi chip. Dar, întărită fiind prin înălţare, a dobândit făţiş cele în care mai înainte tainic a crezut. Soarele s-a înălţat, iar luna la locul ei a stătut, căci atunci când Domnul a ajuns la ceruri, Biserica cea sfântă a Lui a sporit în putere şi în cuvânt." [52]

Faptul că luna rămâne la locul ei înseamnă fecioria Maicii Domnului, care rămâne nestricată - arată Sfântul Modest al Ierusalimului (cca | 634) [53].

Sfântul Teofan: „Soarele cel neapus din pântece fecioresc a răsări se grăbeş-te, ca să lumineze toată partea cea de sub soare..." [54]

5. Neamurile primesc Evanghelia [Avacum 3:14]

Strâpuns-ai cu săgeţile tale capul lui Faraon şi al celor care se năpusteau asupra mea ca să mă sfărâme, în strigăte de veselie, ca şi cum porneau să sfâşie pe cel nenorocit în adăpostul lor [Avacum 3:14],

„Căci Preaputernicul Dumnezeu - notează Sfântul Grigorie cel mare - străpunge cu săgeţile Sale capetele voievozilor [cf. Avacum 3:14], căci a lepădat mândria iudeilor, alungându-i de la Sine. Neamurile au fost chemate în locul celor lepădaţi, căci atunci când iudeii au căzut din credinţă, inimile celor dintre neamuri s-au strâns îndeolaltă spre cunoaşterea credinţei. În mod evident, neamurile şi-au deschis inimile spre a primi hrana Sfintei Scripturi şi în chip tainic au primit-o, ca un om sărac, căci, cu grabă şi în tăcere mâncând ei, au primit cuvintele vieţii." [55][52]

6. Îndreptarea prin credinţă [Avacum 2:4; 3:13]

---

[52] *Sf. Grigorie cel mare, Forty GospelHomilies, 29, în ed. cit., pp. 233-234.*
[53] *Sf. Modest al Ierusalimului, Cuvânt la Adormirea Maicii Domnului.*
[54] *Minei, 18 decembrie, Duminica înaintea Naşterii lui Hristos, Vecernia mare.*
[55] *The Homilies ofSaint Gregory the Great on the Book of the Prophet Ezekiel, X, în ed. cit., pp. 125-126.*

A. Dreptul din credinţă va fi viu! [Avacum 2:4]

Sfântul Ciprian al Cartaginei afirmă că „iudeii nimic nu pricep din Scripturi, până ce nu cred mai întâi în Hristos. [...] Dreptatea este cu putinţă numai prin credinţă, în care este viaţa, aşa cum a prorocit Avacum, când a spus: Dreptul din credinţă va fi Viu! [Avacum 2:4] " [56].

Într-altă parte, Sfântul Ciprian adaugă: „Numai de câştigat avem prin credinţă şi atâta cât credem, atâta şi înfăptuim." [57]

B. Ieşit-ai ca să zdrobeşti poporul Tău, ca să izbăveşti pe unsul Tău [Avacum 3:13]

Sfântul Grigorie cel mare, vorbind despre credinţă, observă: „Marcu aminteşte că, înainte de a Se înălţa la ceruri, Domnul i-a mustrat pe ucenicii Săi pentru învârtoşarea inimii lor şi pentru necredinţă [cf. Marcu 16:14], Le-a spus că omul, prin credinţă şi prin botez, se va mântui; tot cel ce nu primeşte să creadă se va pedepsi. Cu toţii putem spune în cugetele noastre: am crezut, deci mă voi mântui [cf. Avacum 2:4]. Cuvântul nostru este adevărat, dacă credinţa noastră este mărturisită şi prin fapte. În credinţa cea adevărată, cuvintele nu sunt contrazise prin fapte. [...] Trebuie să mărturisim realitatea credinţei noastre, exprimând-o în viaţa noastră de fiecare zi. Atunci ne vom putea numi cu adevărat credincioşi, când împlinim prin fapte cele ce le arătăm prin cuvinte."

Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la îndreptarea prin credinţă, spune: „Scris este în cartea profetului Avacum, că dreptul prin credinţă va fi viu [cf.Avacum 2:4]. Prin aceasta nu se arată numai dreptatea care este în credinţă, ci şi faptul că prin Lege nu este mântuire. Pentru că, după cum spune Sfântul Pavel, nimeni nu a ţinut Legea, căci cu toţii erau sub blestem, iar pentru încălcările lor, s-a aflat o cale mai uşoară (ceea ce reprezintă în sine o dovadă puternică pentru faptul că nici un om nu poate să se îndrepteze prin Lege); profetul nu spune că dreptul prin Lege va fi viu, ci spune lămurit: prin credinţă .' [58]

---

[56] *Sf. Ciprian al Cartaginei, The Treatises ofCyprian, în ed. cit., pp. 509-510.*
[57] *Idem, ibidem, p. 545.*
[58] *Sf. Ioan Gură de Aur, Homilies on Galatians, Ephesians, Pulippians, Colossians, Thessalonians, Timothy, Titus and Philemon, III on Galatians, în ed. cit., p. 26.*

Sfântul Leon cel mare (t 461) scrie: „Aşa după cum raţiunea faptelor noastre este în credinţă, tot astfel puterea credinţei noastre stă în fapte." [59] Într-altă parte, el îi îndeamnă pe creştini să se ţină bine în credinţa cea una, să nu se lase traşi într-o parte sau într-alta: „Pavăză neînfricată şi de temut este credinţa cea dreaptă şi adevărată, fără adăugire şi fără lipsă. [...] Staţi în unitatea credinţei, iubiţi fraţi, într-un neclintit cuget [...], căci fară de credinţă nu este sfinţenie, nu este curăţie, nu este viaţă: căci dreptul prin credinţă va fi viu [cf. Avacum 2:4], Iar acela care prin amăgirea diavolului se îndepărtează de la credinţă, este mort, încă în viaţă fiind, căci, aşa după cum îndreptarea prin credinţă se dobândeşte, tot astfel şi viaţa veşnică prin credinţă se agoniseşte, după cum însuşi Domnul şi Mântuitorul nostru spune. Iar viaţa veşnică aceasta este: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis [Ioan 17:3]." [60]

7. Sfârşitul stăpânirii celor puternici [Avacum 3:6, 12, 14]

Profetul Avacum prevesteşte că stăpânirea puternicilor acestei lumi va fi zdrobită, iar puterea şi tăria acestora va secătui. De pildă, el scrie: Zguduie pământul! Şi cu privirea Lui aruncă spaima printre neamuri! Munţii cei din veac se desprind din locul lor, colinele străvechi se smeresc şi pier sub paşii veşniciei Sale [Avacum 3:6]. De asemenea: Cu mânie Tu păşeşti pe pământ şi întru urgie Tu calci în picioare popoarele! [Avacum 3:12] Şi încă: Străpuns-ai cu săgeţile Tale capul lui Faraon şi al celor care se năpusteau asupra mea ca să mă sfărâme, în strigăte de veselie, ca şi cum porneau să sfâşie pe cel nenorocit în adăpostul lor [Avacum 3:14].

Sfânta Casia, stareţă în Constantinopol (cca 805) şi făcătoare de canoane, preia tema aceasta şi o valorifică într-un irmos din Sâmbăta mare: „Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzând-o Avacum, spăimântându-se, a grăit: Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic." [61]

8. Izbăvirea Unsului [Avacum 3:13]

Ieşit-ai ca să zdrobeşti poporul Tău, ca să izbăveşti pe unsul Tău (gr. ton Christon soy) [Avacum 3:13].

---

[59] *Sf. Leon cel mare, Omilia X, în Nicene..., voi. XII, trad. pr. Charles Lett Feltoe, M.A., ed. Schaff & Wace, Eerdmans Pub. Co., Grand Rapids, MI, 1979, p. 121.*

[60] *Idem, Sermon, XXIV, p. 136.*

[61] *Triod, Sfânta şi marea zi Sâmbătă, Utrenie, cântarea a 4-a, irmos.*

Sfântul Chiril al Alexandriei afirmă: „Profetul Avacum a prevestit taina lui Hristos şi mântuirea venită prin El, spunând: Ieşit-ai ca să zdrobeşti poporul Tău, ca să izbăveşti pe unsul Tău [Avacum 3:13].

În mod firesc, numele de Hristos nu se va referi strict numai la Emanuel, ci şi la toţi aceia care se vor fi uns cu harul Sfântului Duh. Căci cuvântul acesta provine de la numele acţiunii de a unge, iar cuvântul uns, de la faptul de a fi fost uns. [...] Însă este o mare deosebire între starea noastră şi slava şi preeminenta Mântuitorului nostru. Căci noi suntem slujitori, în vreme ce El, prin fire, este Domn şi Dumnezeu, chiar dacă a fost printre noi şi în firea noastră, prin chenoza întrupării [...]. Aşadar se poate că şi alţii [...] să fi fost unşi; şi de bună seamă că aşa este, pentru că au trecut prin ungere, însă cu toate acestea Hristos singur este adevăratul Dumnezeu, Emanuel." [62]

Într-o altă lucrare, Sfântul Chiril al Alexandriei explică mai departe că „mulţi sunt aceia care se numesc pe ei înşişi hristoşi, pentru că fost-au ei unşi cu Dumnezeu. Căci unii au fost unşi regi spre domnie, alţii au fost unşi proroci spre prorocire, iar alţii spre primirea izbăvirii prin Hristosul care este Mântuitorul tuturor - chiar şi noi înşine dobândim numele de creştini, ca unii ce suntem unşi prin puterea Sfântului Duh. [...] Cuvintele lui Avacum la noi se referă: Ieşit-ai [...] ca să izbăveşti pe unşii Tăi [Avacum 3:13]. Spune unşi, prin urmare este vorba despre mai mulţi şi sunt numiţi astfel din pricina faptului că au fost unşi; dar El, Cel ce este Dumnezeu Tatăl lui Hristos este Unul şi numai unul" [63].

Beda venerabilul ne aduce la cunoştinţă că „atât preoţii, cât şi regii sunt numiţi unşi, după Lege, fără îndoială prefigurându-L astfel pe Regele şi pe Marele Preot, Domnul şi Mântuitorul nostru; şi, ca prefigurare a Lui, unii ca aceştia erau unşi cu ulei materialnic. Şi nu doar ei, ci şi credincioşii din vremea noastră, care de aici se numesc creştini, adică unşi, de la Hristos - şi pe bună dreptate, căci ei se ung cu Sfântul şi marele Mir, primind prin aceasta pecetea darului Sfântului Duh, prin care se afierosesc. Profetul aceasta mărturiseşte când spune: Ieşit-ai spre mântuirea poporului Tău, ca să izbăveşti pe unşii Tăi [cf. Avacum 3:13 apud versiunea veche latinească]. Într-adevăr, spre mântuirea poporului Său a ieşit, spre a-i salva pe unşii Săi, căci pentru noi, făpturi omeneşti, şi pentru mântuirea noastră S-a pogorât El

---

[62] *Sf. Chiril al Alexandriei, Letters 1-50, 1 to Priests, Deacons, fathers ofMonks and Solita- ries, în voi. The Fathers ofthe Church, 76, trad. John I. McEnerney, CUA Press, Washington D.C., 1987, pp. 19-20.*

[63] *Idem, Commentary on the Gospel ofSaintLuke, 9:49, în ed. cit., p. 218.*

din ceruri, S-a întrupat spre a ne face pe noi, cei ce pe deplin ne-am uns şi ne-am tămăduit prin harul cel duhovnicesc, părtaşi întru sfânt numele Său" [64].

Sfântul Cosma melodul, episcopul Maiumei (secolul al VII-lea), spune: „Înţelegând prorocul venirea Ta cea mai de pe urmă, Hristoase, grăia: Auzit-am, Doamne, puterea Ta, că ai venit să mântuieşti pe toţi unşii Tăi." [65]

Iar Sfântul Teofan, descriind sentimentele profetului, subliniază: „Cu dumnezeiască iconomia Ta, Hristoase, cunoscându-o Avacum, cu prevedere, cu frică a strigat către Tine: Venit-ai spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuieşti pre unşii Tăi." [66]

Epilog

Cuvântul profetului: Ci eu voi tresălta de veselie în Domnul, bucura-mâ-voi de Dumnezeu, Mântuitorul meu! [Avacum 3:18] rezonează în Cântarea Maicii Domnului: Măreşte sufletul meu pe Domnul [Luca 1:46].

Venerabilul Beda notează că „în limba ebraică, Iisus înseamnă mântuind sau mântuitor. Este lămurit acum că profetul cheamă numele Lui în mai multe situaţii. Iar lucrurile acestea sunt cântate cu o mare dorinţă de a-L vedea: Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea Lui [Psalm 34:8]. Sau: Se topeşte sufletul meu după mântuirea Ta [Psalm 118:81] Dar şi: bucura-mă-voi de Dumnezeu, Mântuitorul meu! [Avacum 3:18] Şi mai cu seamă locul acesta: Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă [Psalm 53:1]. Este de parcă profetul ar spune: Tu, Cel ce Te numeşti Mântuitor, fă să strălucească slava numelui Tău în mine, mântuindu-mă" [67].

Străluceşte pomenirea ta, proroace, răsfrângând raza cea luminoasă a grăirii tale de Dumnezeu şi a învăţăturii tale celei de taină şi a strălucirii, celor ce te cinstesc, Avacume prea fericite [68].

Sursa:
http://doktorkingduke.blogspot.com/2014/09/sfproroc-avacum-viata-si-prorociile-in.html

---

[64] *[Beda venerabilul, Homilies on the Gospels, 1:16, în ed. cit., pp. 160-161.*
[65] *Penticostar, Duminica Cincizecimii, a Rusaliilor, Utrenie, canon, cântarea a 4-a, irmosul.*
[66] *Minei, 1 decembrie, Utrenie, canon, peasna a 4-a, irmos.*
[67] *Beda venerabilul, Homilies on the Gospels, 1:5, în ed. cit., pp. 49-50.*
[68] *Minei, 2 decembrie, Sf. Pproroc Avacum, canon, Utrenie, cântarea a 9-a.*

Sfântul prooroc Avacum (2 decembrie)

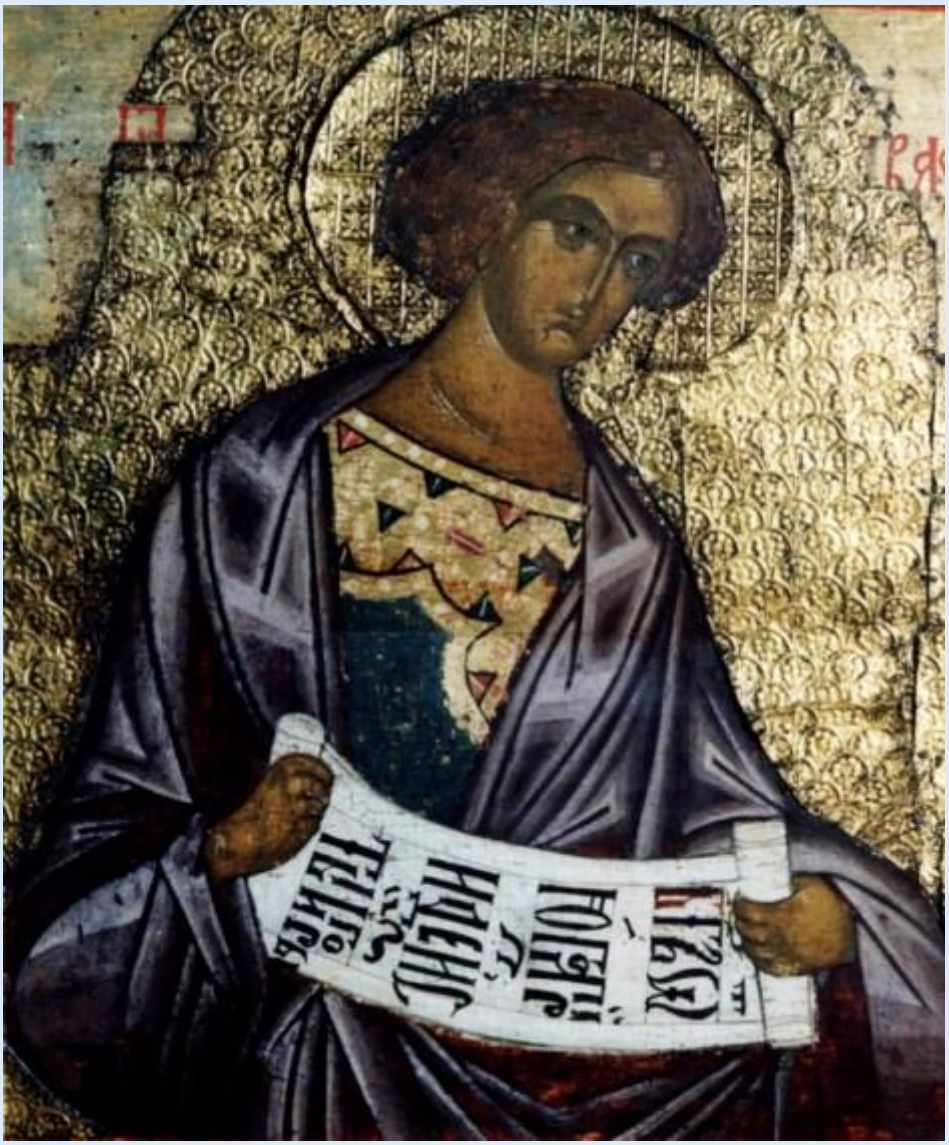

Acesta era din seminţia lui Simeon, din părţile Iudeii, şi pentru viaţa sa cea plină de fapte bune primi de la Dumnezeu darul proorocirii. El prooroci despre robia Ierusalimului, pustiirea Bisericii şi luarea poporului în robie şi plânse mult văzând mai înainte nevoile ce aveau să vină asupra poporului.

Când veni Nabucodonosor, împăratul haldeilor, cu puterea sa asupra Ierusalimului, atunci Avacum fugi în pământul ismaelitenilor fiind pribeag în pământ străin. Iar după robia Ierusalimului, întorcându-se Nabucodonosor în ale sale, se întoarse şi Avacum în ţara sa, arând pământul şi slujind celor ce secerau la vremea secerişului.

Odată, el făcu o fiertură şi înmuie pâine într-un vas, zicând către cei din casă:
- Eu mă duc departe şi, de voi zăbovi, voi să duceţi pâine secerătorilor.

Acestea zicând, ieşi din casă şi i se arătă îngerul Domnului pe cale care îi zise:
- Avacume, du prânzul pe care-l ai lui Daniil în Babilon, în groapa cu lei.

Şi apucându-l îngerul de creştet, îl ridică de părul capului şi îl duse în Babilon desupra gropii, la depărtare de 265 de stadii, şi strigă Avacum zicând:
- Daniile, Daniile, primeşte prânzul pe care ţi l-a trimis ţie Dumnezeu.

Iar Daniil zise:
- Ţi-ai adus aminte, Dumnezeule, şi n-ai lăsat pe cei ce Te iubesc pe Tine.

Şi sculându-se Daniil mâncă. Iar îngerul Domnului iarăşi îl duse pe Avacum la locul lui în pământul iudaic.

Şi prooroci şi despre întoarcerea poporului din Babilon, ca şi despre naşterea Domnului Hristos şi încetarea Legii celei Vechi, răposând cu 2 ani înainte de întoarcerea poporului din robie şi fiind îngropat în satul său.

+ * + * +

Luminează, Dumnezeule, sufletele celor ce Te laudă pe Tine, cu rugăciunile cinstitului şi de Dumnezeu înţelepţitului Avacum, căruia cu dumnezeiască insuflare i-ai luminat cugetul. (din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)

O, frumuseţea cea dumnezeiască şi cinstită a proorocului Avacum! Că acesta, veselindu-se împreună cu puterile îngereşti, se bucură, lăudând pe Dumnezeu în veci. (din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)

Toţi proorocii veselindu-se, se bucură de ziua ta cea plină de veselie, de Dumnezeu înţelepţite, împărtăşindu-se din bucuria şi dumnezeiasca ta mărire; cu care împreună rugându-te, scapă din nevoi pe cei ce te laudă pe tine. (din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)

Sursa: https://sfintisiicoane.wordpress.com/2011/12/01/sfantul-prooroc-avacum-2-decembrie/

Orthodoxwiki - Avacum

Sfântul prooroc Avacum, al optulea din cei doisprezece profeți mici, era din neamul lui Simeon, și a profețit în jurul anului 650 î.Hr.

Acesta a profețit distrugerea Templului din Ierusalim, robia babiloniană și mai apoi întoarcerea celor robiți din nou la pământurile natale.

Pe timpul războiului cu babilonienii, [|prooroc[profet]]ul Avacum s-a retras în Arabia, unde a avut loc următoarea minune. În timp ce ducea de mâncare secerătorilor, acesta a fost răpit numaidecât de un înger al Domnului care l-a dus în Babilon la proorocul Daniel, care se afla în închisoare, flămând și slăbit de puteri. Astfel, mâncarea ce era destinată inițial secerătorilor a potolit foamea profetului Daniel.

La sfârșitul războiului cu babilonienii, proorocul Avacum s-a întors în ținutul său natal unde a și murit la adânci bătrâneți.

Atât moaștele sale cât și cele ale proorocului Miheia (prăznuit la 14 august) au fost găsite pe vremea împăratului Teodosie cel mare (prăznuit la 17 ianuarie).

A patra odă din Canonul cel mare („Auzit-am, Doamne, auzul [glasul] Tău și m-am temut”) își are originea în cartea proorocului Avacum 3, 2-19.

Prăznuirea lui se face pe 2 decembrie.

Imnografie

Tropar, glasul al 2-lea: Prăznuind pomenirea proorocului Tău Avacum, Doamne, printr-însul Te rugăm, Doamne, mântuiește sufletele noastre!

Condac, glasul al 8-lea: Cel ce ai strigat lumii de la amiază venirea lui Dumnezeu din Fecioară, Avacume de Dumnezeu grăitorule, și auzirea străjii celei dumnezeiești cu starea de față, de la îngerul purtător de lumină, învierea lui Hristos lumii ai vestit. Pentru aceasta cu veselie strigăm ție: Bucură-te, frumusețea cea luminată a proorocilor!

Iconografie

Potrivit lui Dionisie din Furna (Erminia picturii bizantine, Sophia, București, 2000, pp. 84, 92, 145, 192), Sfântul prooroc Avacum se zugrăvește ca un tânăr fără barbă, purtând în mână un înscris care spune: „Doamne, auzit-am de faima Ta și m-am temut de punerile Tale la cale...” (Avacum 3,2) sau, pentru proorocirea Nașterii Domnului, spune: „Dumnezeu vine din Teman [miazăzi] și Cel Preaînalt din muntele Paran! [cel cu umbra deasă]” (Avacum 3,3).

Icoane

Ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΑΒΒΑΚΟΥΜ
Κύριε, εἰσακήκοά σου τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην.

SF. PR.
AVACUM
EU PUR-
-TÂND
DARUL,
DUMULUI,
MAI ÎNA-
-INTE VÂ-
ZÂTOR,
MUNTE UM-
-BRIT TE-
-AM VÂZUT
PE TINE
FECIOARĂ

SF. PROROC
AVACUM
DOAMNE,
AUZIT-AM DE
FAIMA TA, SI
M-AM TEMUT DE
FAPTELE TALE
LA CEALE"

„Doamne, auzit-am de faima Ta, şi m-am temut de puterile Tale la cale"
Avacum 3,2.

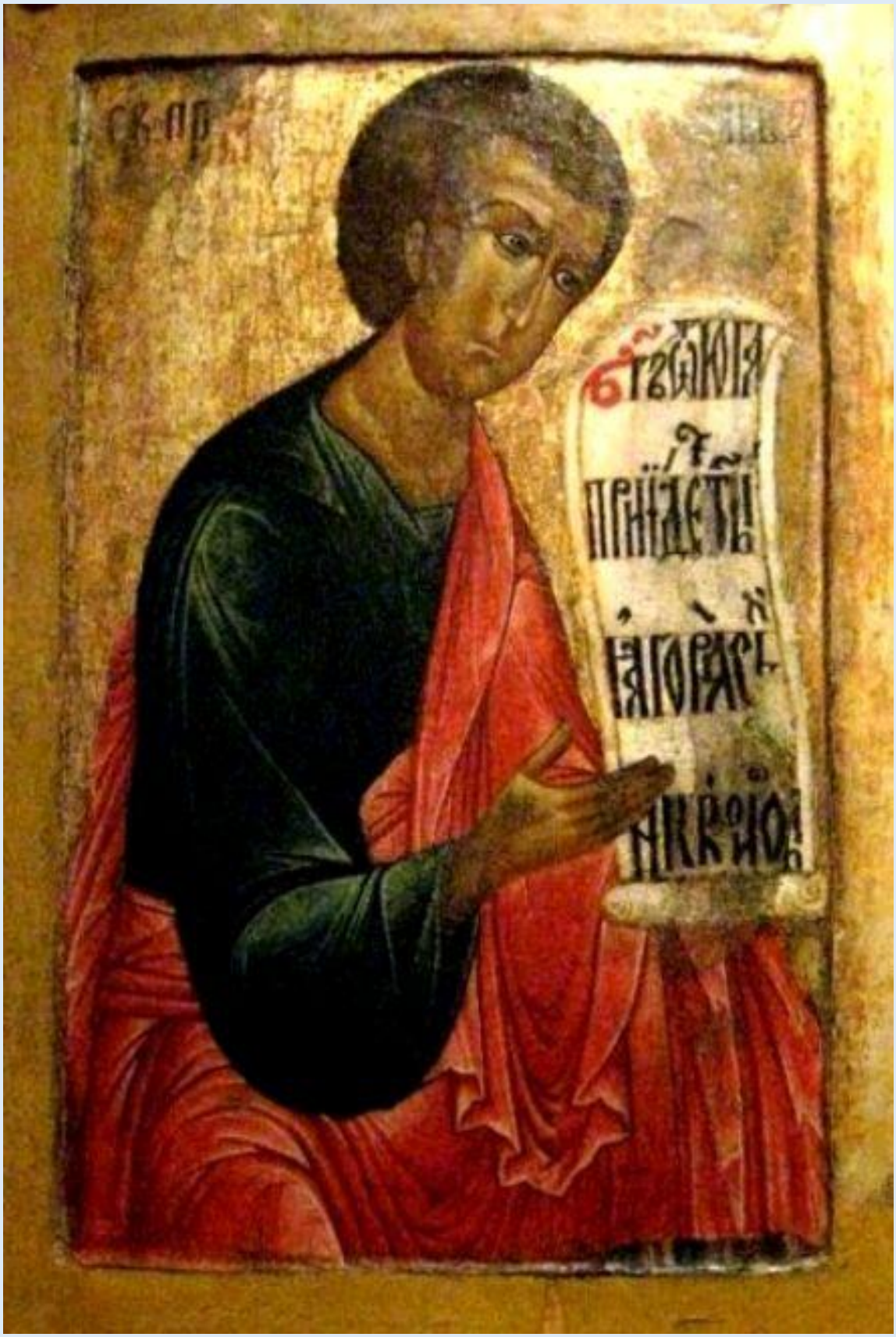

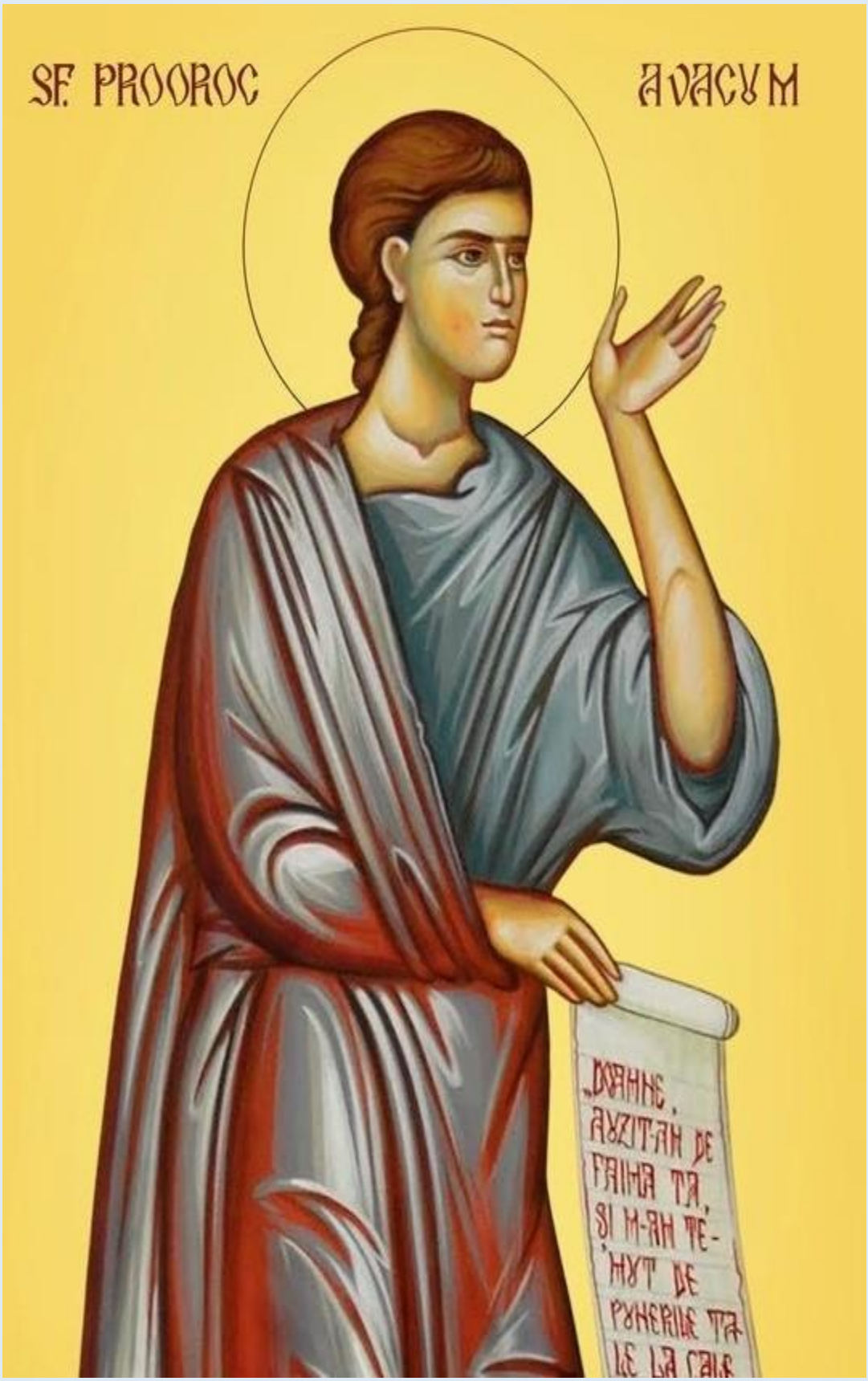
SF. PROOROC
AVACVM

SF. PROOROC
AVACUM
„DOAMNE,
AUZIT-AM DE
FAIMA TA,
ŞI M-AM TE-
MUT DE
PUTERILE TA-
LE LA CALE...

Ὁ Προφήτης
Ἀββακοὺμ
Κύριε εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην...

PROPHET
HABBA
KUK
O LORD, I
HAVE
HEARD
THY REPORT
AND WAS
AFRAID
I CONSID
ERED THY
WORKS
AND WAS
AMAZED

ОПРО
АВВАКУМЪ
ГДИ
ОУСЛЫШАХЪ
СЛУХЪ
ТВОЙ И
ОУБОАХСА
Icon.SV.ru

ГДИ
ОУСЛЫ́ШАХЪ
СЛУ́ХЪ
ТВО́Й Й
ОУБОА́ХСА

ОПРО
АВВАКУМ

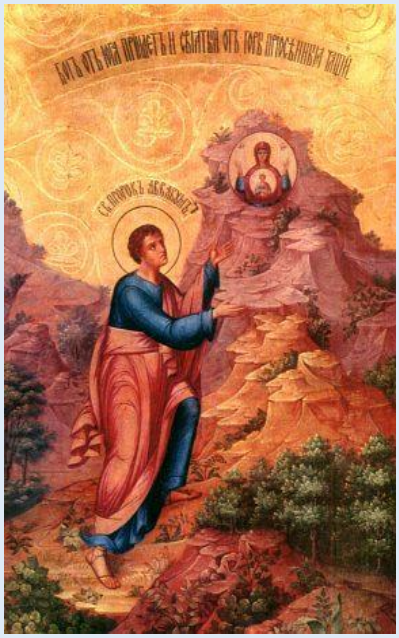

Ο ΠΡ
ΑΒΒΑΚΟΥΜ

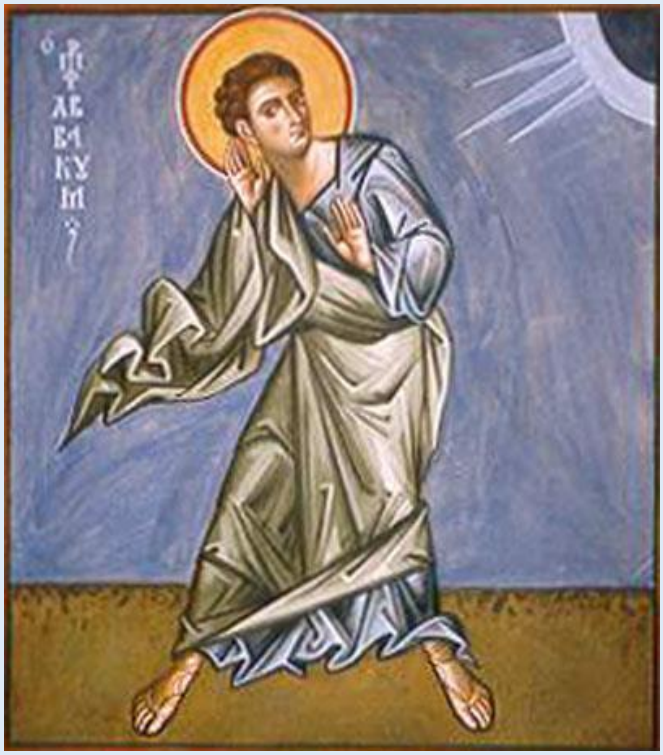
Ο ΠΡΦ
ΑΒΒΑΚΟΥΜ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΡΟΦ. ΑΒΒΑΚΟΥΜ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΦΙΛΕΩΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤ. ΜΥΡΟΠΗ
2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

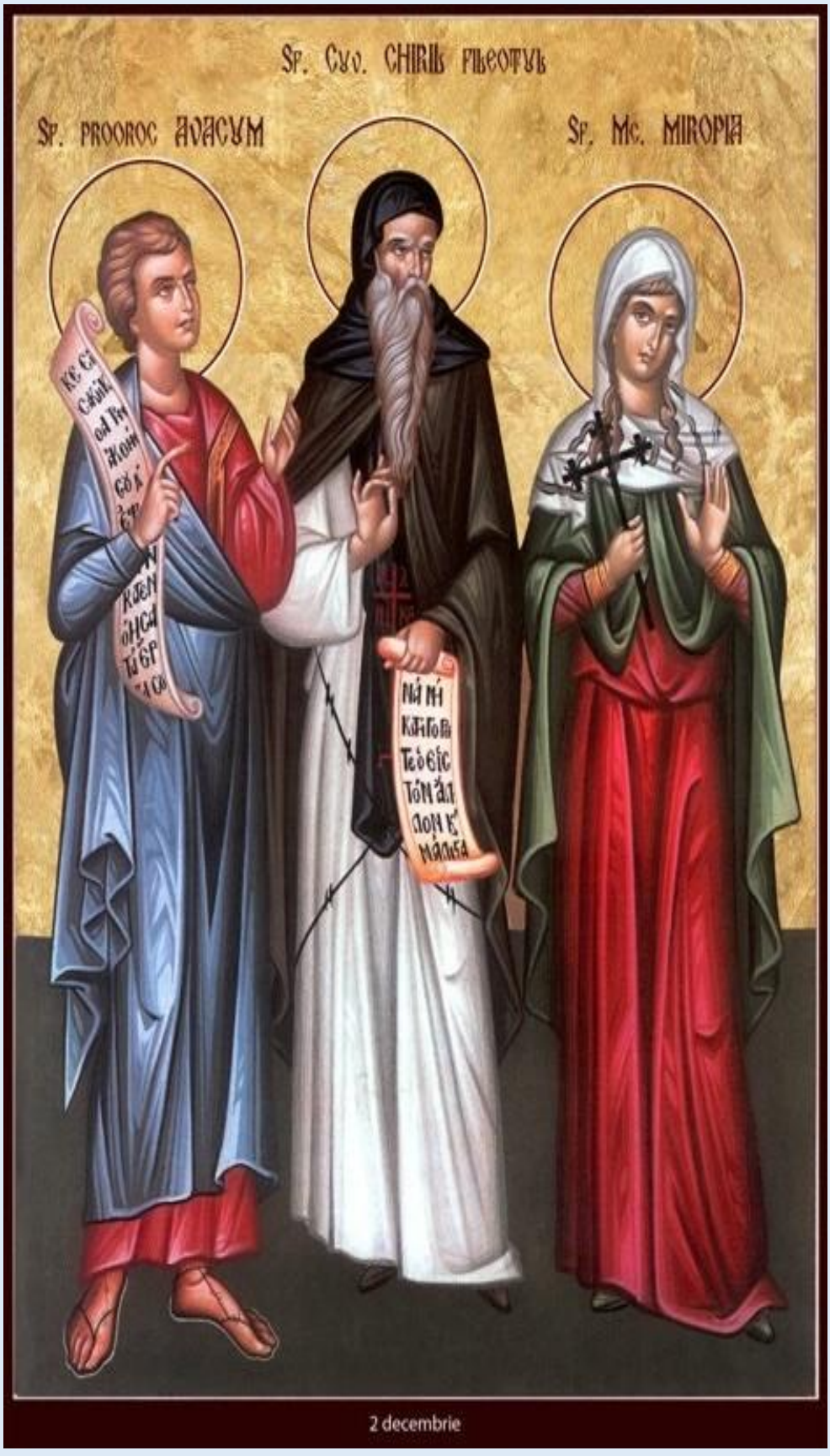
Sf. Cuv. CHIRIL Mărturisitorul
Sf. Proorocul AVACUM
Sf. Mc. MIROPIA

2 decembrie

2 decembrie

TRIAL Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered

icoane-comenzi.blogspot.ro

Troparul Sfântului Proroc Avacum

2 Decembrie

Glasul 2

A proorocului Tău, Doamne,
Avacum pomenire prăznuind,
printr-însul Te rugăm,
mântuieşte sufletele noastre.

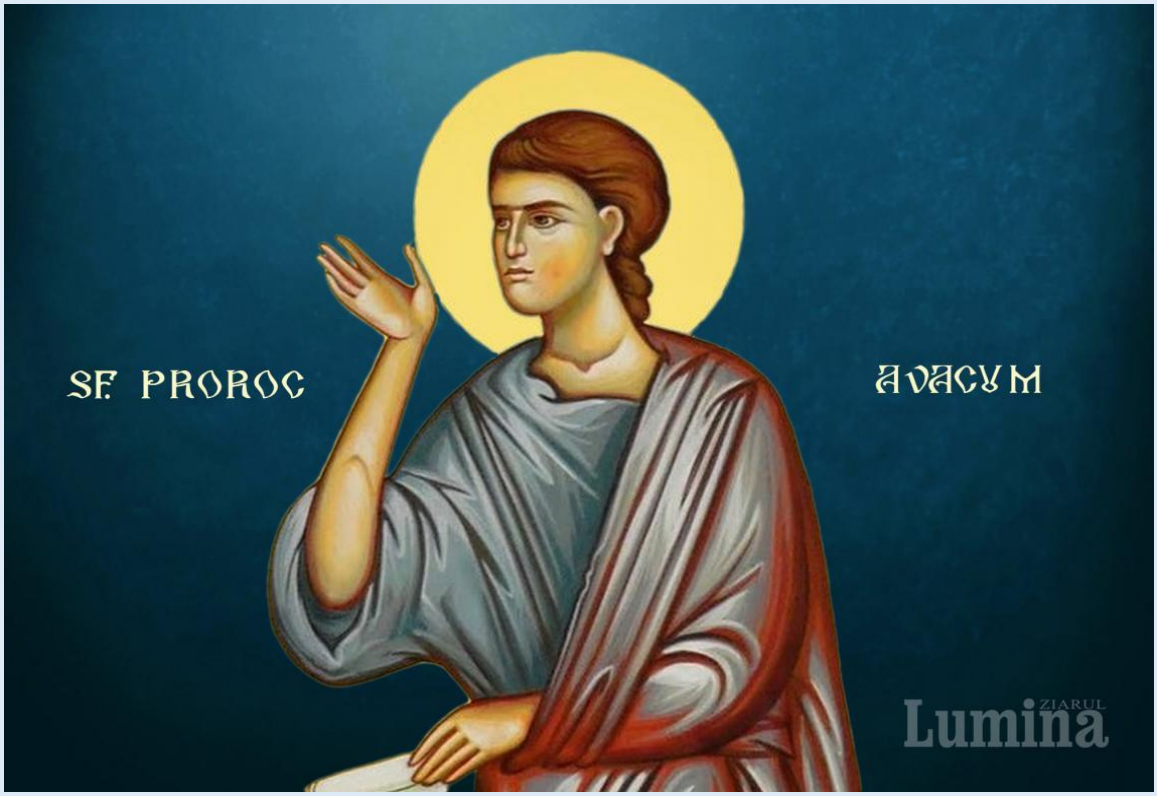

Bucură-te, Sfinte prorooc Avacum!